
kbaba
Demirel — Bravooo!..

15 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişine
katılabilmek için 7 Nisan
akşamına kadar Bankamıza
yatırmış olduğunuz
tasarrufları

muhafaza ediniz

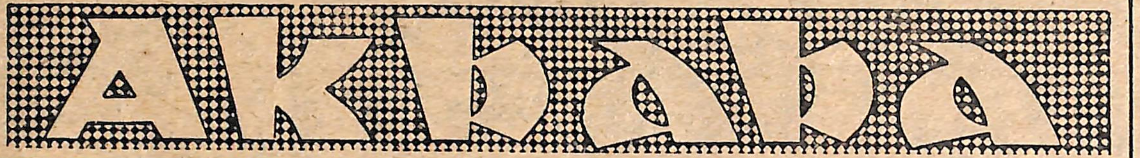

(Çekiliş tarihi:
30 Haziran)

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 3471 — 70)

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 21 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 17 Mayıs 1967

CLAY DERS VERİYOR!

DÜNYANIN en dövüşken insanı kimdir, diye sorsalar ne cevap verirsiniz?? Yormayın kafanızı da biz söyliyelim: Dünyanın en dövüşken insanı Muhammet Ali'dir... Dünya Ağır Sıklet Boks Şampiyonu... Nam-ı diğer Clay... Dövüşü en ince sanat haline getirmiş, önüne geleni devirmiş; gelmiş geçmiş şampiyonların içinde en yamanı, en gevezesi, en şairi... Her maçtan önce atıp tutan, her maçtan sonra:

— Güzelim, kuvvetliyim, gencim, benden üstünü, benden yakışıklısı, benden güçlüsü yok... diye zafer türküleri söyleyen, şiirler yazan, esmer tenli, uzun boylu, kıvrım kıvrım adaleli, kıvırcık saçlı Clay... Müslümanca adı Muhammet Ali... Şimşek gibi yumruk atıp, keklik gibi kaçan, atmaca gibi hücum edip, balyoz gibi vuran; dövüş sanatının ordinaryüs profesörü...

İşte dünyanın en dövüşken insanı Clay'ın başı belâda bugünlerde...

Bütün dünya gazeteleri bu yüzden sayfalarını Clay'e açmışlar... Dünya şimpiyonluğunu kazandığı zaman bile bu kadar konuşulmamıştı Clay... Hangi Avrupa dergisini açsanız Clay... Hangi Avrupa gazetesine göz atsanız Clay... Heykel vücuduyla sütunların arasında boy gösterip konuşuyor.

Ne diyor Clay?

İşte hepimizi hayretten donduracak olan, Müslüman şampiyonun söyledikleridir. Diyor ki Muhammet Ali Clay:

«— İnsanlar savaşları durdurmalıdırlar. Beyazlar harbten, dövüşten hoşlanıyorlar. Bir hastalık bu. Ve bu hastalığı başka ırklara da bulaştırdılar. Benim beyazlardan nefret ettiğimi söylüyorlar. Ben kimseden nefret etmiyorum. Kimsenin de benden nefret etmesini istemiyorum. Nefret, bir kanser, bir beyin hastalığıdır.»

Gördünüz mü, bir yumrukta koskoca bir öküzü öldürecek kadar kuvvetli zencinin yüreğinden gelen sözleri!... Muhammet Ali'nin yirmi ravund dövüşecek kadar sağlam kalbi meğer ne kadar yufka imiş. İpek ipek, yumak yumak merhametle örülmüş bir vicdanın sözleri bunlar.

Ringlerin kaplanı, stadyumların aslanı, bugünlerde başı belâda adamdır.

Ne var ki yeryüzündeki çoğu kişi, ister devlet adamı olsun ister politika, ister kral olsun ister cumhurbaşkanı, Muhammet Ali'den ders almak zorundadır. Clay, yalnız yumruklarıyla değil, vicdaniyle konuşabileceğini göstermiştir.

New York'ta Manhattan adasında yükselen Birleşmiş Milletler binasında nice renkten, nice ırktan, nice milletten politikacılar dolaşırlar, toplanırlar, kürsülere çıkarlar, parlak nutuklar söylerler.

Bu nutuklardan hiçbiri Dünya Boks Şampiyonunun söyledikleri kadar güzel değildir. Clay inancına danışarak:

— İnsanlar savaşları durdurmalıdırlar; nefret bir kanser, bir beyin hastalığıdır, diyor.

Birleşmiş Milletler Teşkilâtı binasının bir köşesinde yarı karanlık bir oda vardır. Nereden geldiği pek belli olmayan bir ışık, ve dört duvarı dünyadan ayıran bir sessizlikle, hangi mezhep ve meşrepten olursa olsun bütün insanların ibâdet etmesi için hazırlanmıştır bu oda... İster Müslüman olsun ister Hıristiyan, ister Musevî olsun ister Mecusi Birleşmiş Milletlerde görevli bütün politikacılar orada dua edebilirler.

İşte o odanın duvarına Müslüman Dünya Şampiyonu Clay'in sözleri çerçeveletilip asılmalıdır:

«— İnsanlar savaşları durdurmalıdırlar. Nefret, bir kanser, bir beyin hastalığıdır.»

Tarihte ilk defadır ki, dövüşü meslek edinmiş bir boks şampiyonu, sözüm ona barışı kurmak için çalışan politikacılara ders vermektedir.

AKBABA

Yazısız

Bütünleme

«C.H.P. İzmir Teşkilâtından beş kişi çıkarıldı.»

«C.H.P. Genel Kurulu toplandı.»

«C.H.P. Kayseri Teşkilâtı bölündü.»

Hani koparılan gürültülere baktıkça insan, partide çözülmelerin başladığını sanıyor. Oysa her yenilgiden sonra «Hesabım yanlış çıktı» diyen İnönü, C.H.P. yi böle çarpa gördüğünüz gibi matematik sınavlarına hazırlıyor!

Fal

Bir gazetenin yıldız falı:

«... Artık hiçbir arzunuz olmıyacak. Umduğunuzu bulamıyacaksınız. Bütün dostlarınız size cephe alacak!»

A... Bu yıldız falı değil yahu, vallahi C.H.P.'nin hali!

Nasıldı ?

Her gün bir kişinin istifa ettiği M.P. için, son ayrılan Ahmet Çebi durumu şöyle özetlemiş: «M.P. dağılıyor!»

Aman üstad, bu işte bir yanlışlık olmalı. Kurulduğu günden bu yana mübareğin toplandığı yok tu ki, dağılsın!

İstavrit MİLLETİ

Adnan Veli

GÜNLERDEN beri yolculuk ediyoruz. Tuzlu, ılık sularda cümbür cemaat bir hayli yolculuk ettikten sonra, serinlemiş sulara girdik. O vakit rahata kavuştuğumuzu sanmıştık. Meğer ne kadar yanılmışız. Denizdeki çöp yığınlarının, lâğım kokularının arttığı bir kıyıya vardığımız zaman, arkadaşlar İstanbul'a geldiğimizi haber verdiler.

Zalim lüferlerin, merhametsiz toriklerin cirit attıkları bu limanda, barınmanın kolay olmadığını eskiden duymuştuk. Ama gene biliyorduk ki, İstanbul'un bizimle birlik olan insanları, bu torikleri yakalamak için gece gündüz didinirlermiş. Böylelikle bize iyilik ederlermiş. Biz de bu yüzden, istavrit milletine karşı İstanbul'lular kadar sevap işleyen yok sanırdık. Meğer bunda da aldanmışız.

Beşiktaş önlerine gelinceye kadar hiçbir toriğe rastlamadığımız için, hayatımızdan son derece memnunduk. Birbirimize tatlı masallar anlatarak, bulanık sularda sekerek, Boğazın tıngır mıngır giden babayani vapurlariyle ahbaplık ederek, günlerimizi geçirirken, bir ara, sağ kanattaki arkadaşlar, kara haberi ulaştırdılar. «Basıldık» diye bir çığlıktır koptu. Ondan sonra da olan oldu. Tam gırgırların kucağına düşmüşüz. Halbuki, içimizde bazı arkadaşlar bizden daha tecrübeli oldukları için, Boğaz'da, vapur yolu üzerinde gırgırla balık avlamasının yasak edildiğini söylemişler, böylelikle yüreğimizi de rahat ettirmişlerdi. Meğer gırgır milleti yasak dinlemezmiş. Biz nereden bileceğiz bunu?...

Neyse, biz balık milleti, kendi haddimizi biliriz. Adana'nın demirbaş Belediye Başkanı gibi, vur patlasın, çal oynasın şeklinde bir hayata özendiğimiz de yoktur. Eninde sonunda kaderimiz, ya büyük bir balık tarafından yutulmak, ya da insanlar tarafından yenmektir. Bizim yazımız böyle yazılmış. Ecelimizle ölmek, nasibimizde yoktur. Böyle olduğumuzu biliriz ama, gene de büyük canavarların, ya da onlardan daha merhametli sandığımız insanların burunlarının dibine kadar sokulmaktan vazgeçmeyiz.

Neyse, uzun lâfın kısası, ilkin motorun ambarına, sonra da ıslak sepetlere doldurulduk, soluğu Balıkhanede aldık. Balıkhane lâfını, eskiden beri duyardık. Ama, nasıl bir yer olduğunu, bir görenimiz yoktu. Oraya gidip de, aramıza tekrar dönen olmamıştı. Balıkhanede, yüzlerce sepet dolusu istavrit de, bizim gibi müşteri bekliyordu. Ben ve arkadaşlarım, öteki istavritlere göre, daha yağlıydık. Belediye çöp işine yıllardır bir çare bulamadığı için, çöpleri gene denize döküyor, böylelikle bize çok yararlı oluyordu. Ben ve arkadaşlarım, böylece denize dökülen yağlı ve kemikli çöplerin arasında tam on gün bayram etmiştik. Ama neye yarar? İşte, sonunda sepete girdik.

Sağdan, soldan müşteriler yağmaya başladı. Sepetler dizi dizi kantara vuruluyordu. Bizim sepetin yanında da pos bıyıklı biri durdu. Sepetin başındaki mal sahibimizle bir kaç fısıltıdan sonra, al takke, ver külâh, kilomuz kırk kuruş etti. Bizi de hemen kantara vurdular. Bir kamyonetin arkasına attıkları gibi, yelyepelek Pangaltı'daki dükkânı bulduk. Yolda giderken, mal sahibimiz olan palabıyıklı dam, şoföre diyordu ki:

— Fakir fıkara, on üç liraya et alıp da taskebabı yapacak halde mi? Cenabı Allah bir sis verdi, arkasından da bu kuzucukları verdi. Hamdolsun, İstanbul'un hem karnı, hem gözü doyacak.

Sepette giderken, kendi kendime mırıldanıyordum:

«Bizim kaderimiz, eninde sonunda, yenmek. Hiç olmazsa birinin midesine gider de, ona nafaka olabilirsek, insanlığa, bir politikacıdan fazla hizmet ettik diye, avunabiliriz.»

Dükkâna gelir gelmez, bizi ilkin bir tablaya boca ettiler. Sonra çırak, içeriden bir sepet daha istavrit getirdi. Bizim arkadaşlarla onları bir karıştırdı. Meğer onlar iki gün önceden kalmaymış. Hepimizi bir tablanın içine döktükten sonra, üstümüze bir kova da su döktü. Böylece otuz kilo taze balık, oldu altmış kilo taze balık...

Tablanın üstüne de bir etiket koydu. Fiyatımızı da yazdı etiketin üstüne.

— Yesin millet ibadullah, diye, bastı nârayı...

Ben tablanın içinde, balıklama yattığım için, herifin mukavvaya ne yazdığını ilkin görmedim. Ama sonradan konuşulanları duyunca, Vehbi'nin kerrakesini anladım. Bizi Balıkhaneden kaldıran palabıyık, yemini billâh ederek, müşteriye diyordu ki:

— Namusum hakkı için söylüyorum bey abi, alınışı üç buçuk lira... Biz de beşe satıyoruz. Ama dinime imanıma, bir ekmek parası ya kalıyor, ya da kalmıyor bize... Firesi, kesekâğıdı, terazi fazlası falan derken, bize de dört lirayı geçiyor. Sis oldu, böyle oldu.

Şeytan dedi ki, kalk yerinden fırla, palabıyığı yakala bıyığından... Bir sağına, bir soluna iki tane çarpıp: «Sen utanmıyor musun yalan söylemeye? Bizi kırk kuruştan kapattın da, üç buçuk liraya aldım diye nasıl yemin edersin?» de... «Tuh sana... Sen böyle yaptıktan sonra, sinema kapılarında alenen karaborsacılık eden fırsatçılar ne yapmazlar? Kasaplar, sebzeciler, kabzımallar neler yapmazlar? Kunduracılar, kumaşçılar, bakkallar, sütçüler, lokantacılar neler yapmazlar? Onların ki can değil mi? Şimdiye kadar onlardan bir tanesi bile, bir lokantacı, bir sebzeci, bir kasap, kırk para haram yemiş midir? Manavı, kumaşçısı, bakkalı, kasabı, beş kuruşluk bir haksızlık yapmış mıdır? Yapmazlar tabii... Çünkü onlarda ticaret ahlâkı vardır. Üstelik devlete vergilerini de santimi santimine öderler. Çünkü ticaret ahlâkının gereği budur... Halbuki sen burada, bak ne dalâvereler çeviriyorsun?» deyiver...

Diyemedim korkudan... Herifi kızdırırsak, bakarsın, tablanın içinden beni alıp «Bu balık komünisttir» diye, oracıktaki lâğımın içine atıverir. Ama, palabıyık, benim aklımdan geçenleri sezmiş gibi, hemen komplimana başladı:

— Hey maşşallah heeeey!... Bu balık, başka balıık!...

Uzun lâfın kısası, Feriköy tarafında oturan bir yaşlı kadın, bizi dört buçuk liradan satın aldı. On sekiz, yirmi kadar arkadaşla beraber ben, yani bir kilo zavallı, kesekâğıdının içinde kafa kafaya verdik.

Bu kesekâğıdını da, son günlerin iade gazetelerinden yapmışlar.

Arkadaşlardan biri, okuma biliyordu. Tam onun burnunun ucuna gelen yerde, şöyle bir havadis varmış:

«Başbakan Süleyman Demirel, dün bir demeç vererek Temel Hak ve Hürriyetler Kanunu Tasarısını savundu» diye yazılıymış.

Bizi aldı bir gülme... Kesekâğıdının içinde, gülmekten kıkır kıkır kırılıyoruz.

Arkadaşlardan biri, okuma bilene:

— Allahaşkına alt tarafını da oku, dedi. Öteki de okudu:

«Biz, hürriyete âşık insanlarız. Bu kanun Anayasa'nın sağladığı hürriyetleri teminat altına almak için getirilmiştir. Aklı evveller, bunu böyle bilmelidirler.»

Biraz sonra başımıza geleceklere aldırış etmeden, gül babam gül.

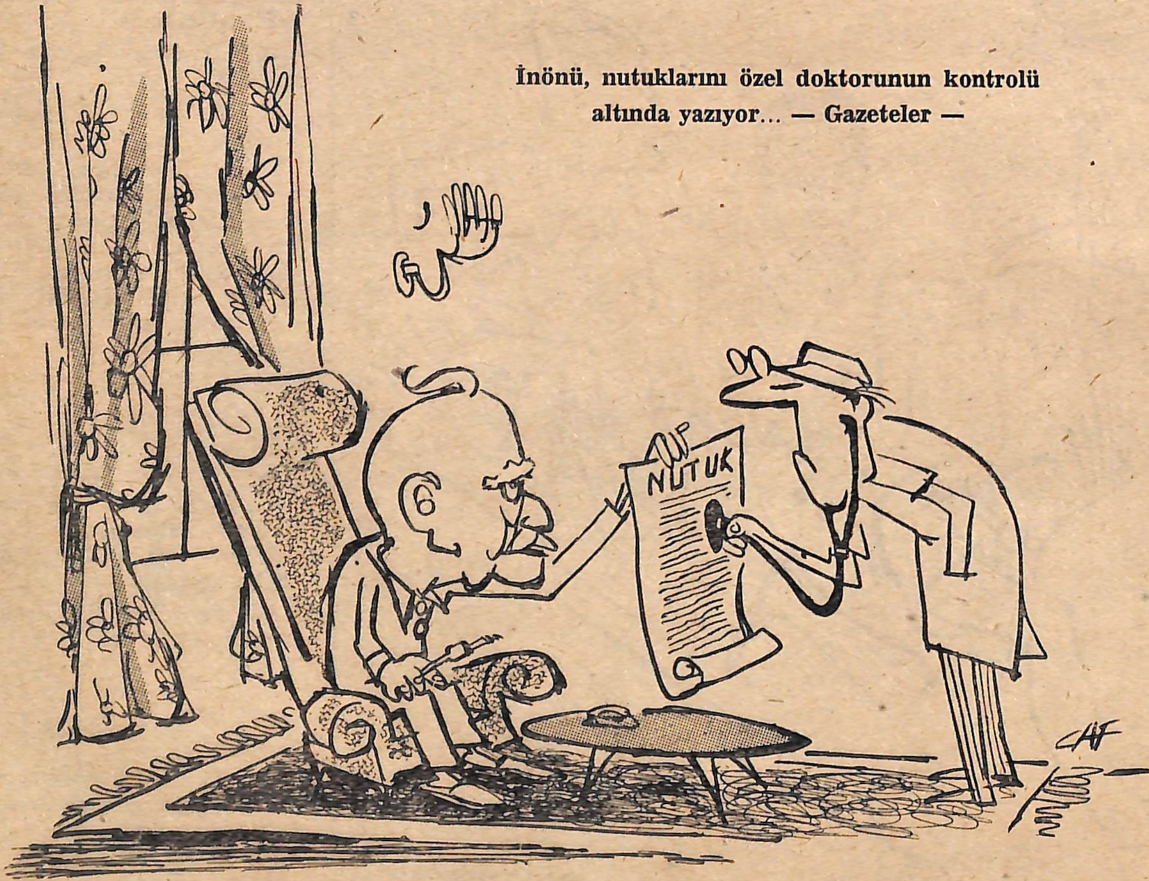
Ama bu keyfimiz, uzun sürmedi. Biraz sonra, fakir bir kadının, değnek haline gelmiş şahadet parmağı gırtlağımıza girdi. Ciğerlerimizi, barsaklarımızı, şöyle bir kavrayarak, koparıp attı. Sonra da bizi, güzel bir yıkadı. Ateşin üzerindeki sıcak yağın içine bırakıverdi. Bereket ağzım, burnum, un içinde olduğu için, acıyı fazla hissetmiyorum. Sadece yağın kokusu fena geliyor burnuma. Üstelik, kadıncağız, bu yağı tavaya koyarken, tenekenin üstünde «Halis Ayvalık» diye yazdığını, okuma bilen arkadaş fısıldamıştı bize... Biraz sonra, bir tabağın içine yerleştirilip, tabii sofranın yolunu tutacağız. İşin, ondan ötesini pek bilemiyeceğim. Eğer öldükten sonra, dirilmek diye bir şey varsa, dünyaya bir dahaki gelişimde, politikacısı bir araba lâf eden kıyılardan katiyen geçmiyeceğim. Çünkü hayatını feda eden, cümle âlemin midesine gıda olan biziz. Parayı cebe indiren, dalavereci...

Ama şimdi siz diyeceksiniz ki «Battı balık yan gider...» O, sizin lâfınız... Siz bize lâf yetiştireceğinize, kendinize mâni düzün:

Balıkhane silme istavrit dolu,
Madrabazın kazık atmaktır yolu,
Bunu söyledin mi, ortanın solu.
Aman Sülüman reis, bize de mi lulu?

Adnan VELİ

İnönü, nutuklarını özel doktorunun kontrolü altında yazıyor... — Gazeteler —

— Bak bakalım sıhhatli mi?..

Paris Mektubu

Türkiye... Türkiye...

YAŞLI profesörün çocuksu gözleri vardı. Bir çocuk gibi mahçuptu da. Türkiye'ye karşı sevgisi de, bir çocuğun anasına olan sevgisi gibi katıksızdı.

... Rivoli sokağındaki konferans salonunda boş koltuk bulamadım... Türkiye'yi dinlemeğe gelmişlerdi Parisliler profesörün ağzından. Percheron'du adı...

Türkiye'yi anlatıyordu. Renkli resimlerini de çarptırıyordu dev dev beyaz perdeye.

Öylesine yumuşak anlatıyordu ki, âdeta bir el, memleketimi okşuyordu Edirne'den Ardahan'a kadar, bütün hırçınlıklarımı sile sile, bütün isyanlarımı yatıştıra yatıştıra, bütün hasretlerimi dindire dindire...

Ve yeni duygular uyanıyordu insanlarda, günlük hayatın oraya buraya savurduğu, pek kullanılmayan duygular...

Yusuf Ziya'yı nasıl anmıyayım?... Mektuplarının birinde bana diyordu ki: «Paris'i gören gözlerinden öperim»... Benim de kendi gözümü öpesim geliyor!...

Setin üzerindeki, ufak tefek, yalın adam bizi bize anlatıyordu, bilmediğimiz bizi bize... Selâhattin Eyyubi'nin ölümünde, savaş yetimlerine, Frenk, Türk, Arap yetimlerine, aynı parayı bıraktığını anlatıyordu. Atilânın anlayışını, hoşgörürlüğünü söylüyordu. Biliyor muyduk?...

Rüstem Paşa Camiinden dem vuruyordu, Mihrimah Sultanınkinden de, kaçınız, yalan söylemeyen sosyalistlerimizden tutun, bu anıtların içerisine bir tek defa ayak basmıştı ki?...

Ve ufak tefek yalın adam, Türkiye'yi Parislilere alkışlatıyordu şakır şakır. Eminim ki, Türkiye'ye bir insan grubu çağrıldığında, dâvetli olarak, Percheron'lar çağrılmıyacak... Ve eminim ki, bir sürü ağzı kalabalık çağrılacak, patlayasıya yediği kalkan, kılıç, şiş mişle ucuz nutuklar atıştıran ağzı kalabalıklar...

Kürsülerde Percheron'lar, yazık, Türkiye Türkiye diye, istedikleri kadar, Türkiye'yi ılık bir yürek gibi dünyaya yayan sözler söyleyip dursunlar...

PARLAMENTO, DE GAULLE, V.B...

Cık cık, adamı sevmiyorlar vatandaşları... Cık cık... Değerini ölçüyorlar, biçiyorlar, kendisine karşı bir nevi saygı duyuyorlar, fakat sevmiyorlar... De Gaulle, onların gözünde tek adamın otoritesinin sembolü... Onun için ağzıyla kuş tutsa... Devlet Başkanlığına seçildiğinde, kendisine önemli bir kişinin söylediği sözleri hatırlıyorum: «Sizi tebrik etmiyorum, çünkü, seçilmenizin Fransız milletine faydalı olacağına inançlı değilim... (Bu Fransız savcıları da uyuyorlar yani!...)

Ben de çıkıp böyle bir telgraf patlatacağım. Kime mi?... Tabiî De Gaulle'a!... Kime olacak?...

Kendisini görmüş Türkler anlatıyorlar... Resmi kabullerde nice abus'sa (canı sıkılıyordur, yazık), basın toplantılarında, o kadar esprili, o kadar güleç. Bin kadar gazeteci, onu zıvanadan çıkarmaya uğraşıyorlar da, hiiç tınmıyor...

Zıvanası sağlam zâr, her şeysi sağlam çünküm!...

Fransız Parlâmentosunu azıcık gördüm... Serin bir yer! Rahat bir yer! Amfi şeklinde, o.

Görüşmeler arasında bizimkiyle fark var mı?... Var: Görüştükleri meseleler başka. O kadarcık mı?... Yooo!

Bir şeye dikkat ettim, dost ola, düşman ola, kişi, güzel bir şey, esprili bir şey söyledi mi, en amansız rakipleri tarafından alkışlanıyor...

Bu konuya pek dalmak istemiyorum!...

Yazısız

Bizden ziyaretciler

Şan Elize'de bir çift kavga ediyordu... Türkçe... «Yürü karı» diye...

Bir de bizim hırçın dostlarımızın komprador diyebilecekleri kişiler gördüm, memnun, mesrur, ellerinde bir deve yükü kadar paketler...

Konuştum da bunların biriyle... Yanlarında matmazelcikleri de vardı... Uzun bacaklı, sert bakışlı, salkım saçlı, gözlerini hiç kapatmazmışcasına, açık ve siyah, İngiltere'de tahsil eden bir matmazelcağız... Mini mini mini bir eteği vardı ve bir hem reyürlü, hem pırıltılı elbisesi...

Yanındaki anası da, altın dö piyesler içindeydi. Pederinin boynuna da Sulkanın en ağır kravatları dolanıyordu... Nice memnundular üçü de Yârabbim... Kızın İngilteresinden ve bacaklarından, kompradorluklarından (üzülmeyin üzülen dostlarım, onlar hallerinden çok memnun)... Kendilerinden, deve yükü kadar yük teşkil eden paketlerinden... Dünyadaki: Dünyanın memnun olmıyacak nesi vardı ki?... Yok, tiyatroya falan gidecek vakitleri yoktu... Şehrin göbeğinde bir otel seçmişlerdi ki, alışverişleri kolaylaşa... «Alışveriş için geldik»... Alışveriş için gelmişlerdi bre, anlamıyor musunuz?...

Burda uzun zamandan beri oturanların, pek «alışverişleri yok», öyle deve deve. Hem kanıksamışlar, hem buraya uymuşlar...

Onsekiz gün, öylesine bir hızla gelip geçti ki Akbaba'm... Ve yalnız ve yalnız, Ortaç'ın deyimiyle, «Paris'i gören gözlerim kaldı» bana... İstiyorum ki, gördüklerim uzunca bir zaman silinmesin üzerlerinden!..

Nimet ARZIK

Acaba diyoruz

Tarih, 15 Nisan 1967 Gaziantep'te bir konuşma yapan Feyzioğlu, «Sosyalistler partiyi terketsinler» dedi, 30 Nisan 1967'de 47 arkadaşiyle birlikte partiyi terketti!

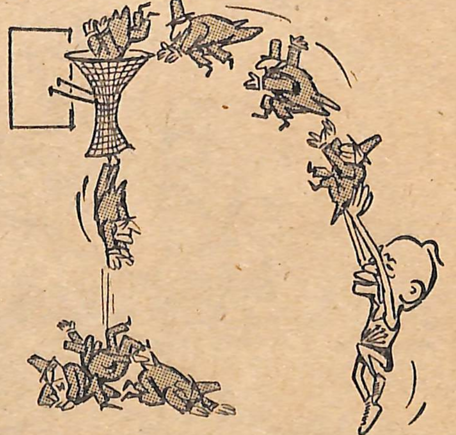
Feyzioğlu'nun konuşmalariyle davranışlarına insan bakıyor, bakıyor da, «Acaba» diyor, «Partiyi terketmesini istediği sosyalistler, sadece bu 48 kişi miydi?»

YAZISIZ

BEN

BASKET

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

DİŞ VE KEMER

ORGANLARIMIZIN en zavallısı diş, eşyalarımızın en vazallısı da kemerdir. Bütün bilgisizliklerimizin, beceriksizliklerimizin cezasını onlar çeker. Kurtuluşumuzun, saadetimizin zaferini de yine onlardan bekleriz!

Dişle kemer olmasaydı, insan oğlunun hali neye varırdı acaba?

Hitler, savaşı kazanabilmek için yurttaşlarına iki emir veriyordu:

— Sıkın dişlerinizi!

— Sıkın kemerlerinizi!

Çörçil, İngiltere'yi savaş sonu enkazının altından:

— Aman, dişlerinizi sıkın!

— Aman, kemerlerinizi sıkın!

Diye kalkındırdı.

Ama, bu diş dediğimiz, bir yıl sıkılır, iki yıl sıkılır, üç yıl sıkılır. Beşikten mezara kadar değil!

Kemerlerimize gelince, sıkmaktan delik kalmadı. Bellerimiz, Karagöz'ün üst gövdesiyle alt gövdesini birleştiren noktadan farksız, ha koptu, ha kopacak!

Şu yarım yüz yılı aşan ömrüme bakıyorum: Birinci Dünya Savaşında kuru üzümle çay içtik:

— Aman sıkın dişinizi, dediler, zafer-i nihaî yakın!

Kâğıthane çamuru ile süpürge tohumundan ekmek yedik:

— Aman sıkın kemerleri, dediler, Türkiye büyüyüp Turan olacak!

Mütareke oldu: Düşman süngüsü altında tekrar dişlerimizi, hem de birbirine sürterek sıktık... Tekrar kemerlerimizi, hem de isyanlarımızı zaptetmek için sıktık!

Kurtuluş Savaşı başladı: Diş değil, kemer değil, yumruk değil, sıkmadık yerimiz kalmadı!

Sonra... Harf inkılâbı oldu:

— Aman, dediler, sıkın dişinizi, çocuklarımız cehaletten kurtulsun!

İstiklâl Mahkemeleri kuruldu. Yine:

— Aman, dediler, sıkın dişinizi, Cumhuriyet kurtulsun!

Derken, İkinci Dünya Harbi patladı. Bir sabah, bir de gözümüzü açtık ki, yüz kuruşluk şeker, beşyüz kuruşa çıkmış.

Bir daha:

— Aman, dediler, sıkın dişinizi, silâh altında yarım milyon asker besliyoruz, vatan kurtulsun!

Şimdi, harp içinde değil, sulh içinde de değil, bir acayip dünya içindeyiz... Ama, ne dişlerimizi sıkmak bitti, ne kemerlerimizi. Yine aynı parola kulaklarımızda çınlıyor:

— Aman, sıkın dişlerinizi!... Aman, sıkın kemerlerinizi!... Kalkınıyoruz!

Zaten gevşetmemiştik ki... Baş üstüne, yine, yine, yine sıkalım... Tam bir birlik, tam bir beraberlik içinde, yediden yetmişe, süt dişlerimizden takma dişlerimize kadar sıkalım!

Kemeri olmayanlar, kuşaklarını, kuşakları olmayanlar da uçkurlarını ve paçalarını sıksın!

Eisenhower'in sözlerini gazetelerde okumuşsunuzdur elbet. Amerikalılara:

— Rusya'yı geçmek istiyorsak, kemerlerimizi sıkmalıyız, demiş!

Amerika bunu dedikten sonra, artık pes!...

Evet, evet, bütün milletler kemerlerini sıkıyor... Bütün milletler dişlerini sıkıyor... Zavallı kemerler, zavallı dişler!... Sanki insanlar bu dünyaya iki şey için gelmişler: Kemer sıkmak, diş sıkmak!

İri göbeklerine kemer kavuşturamayanlara ne mutlu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

28 Kasım 1957

Edebiyattan korktum!

AKRABAMDAN bir baba anlattı:

— Geçen sabah, odamda gazete okuyordum. İçeri oğlum girdi, lisenin son sınıfındaki oğlum...

Gazetenin üstünden yan gözle baktım: Aynada, iri santraşlı kırmızı boyunbağısını düğümlerken, kendi kendine homurdanıyordu...

— Ne o?... dedim, mektep yok mu?

Bir omuzunu çarpıtarak gerdan kırdı:

— Olmaz olur mu baba?... Herifçioğulları zaten çaktırmak için bahane arıyorlar!...

Sabah keyfi olacak, birdenbire şaşırdım:

— Herifçioğulları mı?...

— Öyle ya... Muallimler işte!...

— Acaip... Ya o çaktırmak nedir?

— Döndürmek, baba!...

Canım sıkıldı doğrusu:

— Oğlum, dedim, bizim evimizde hiç kimse böyle konuşmaz. Uşaklarımız, hizmetçilerimiz bile... Sen bu türkçeyi nereden öğreniyorsun?...

Bay mahdum, cehaletime bir daha şaştı:

— Amma yaptın ha baba... Mektepte bütün millet böyle konuşuyor!...

— Bütün millet mi?

— Evet... Yani talebeler!

— Peki, siz edebiyat okumuyor musunuz?

— Okuyoruz...

— Hocanız size «Edebî kelâm» nedir anlatmadı mı?...

Uzun, terbiyesiz bir kahkaha attı:

— Geç baba, geç... Artık afiş yutmuyoruz!

Yüzümü kızartan bu son kelimeyi hiç anlamamıştım. Sordum. Argoyu argo ile izah etti:

— Afiş... Yani martaval!

Sonra, cebinden bir mecmua çıkarıp uzattı:

— Hem bak baba, o senin bildiğin ana kuzusu edebiyatın kuyruğuna artık teneke bağladılar!

Baktım: Tevfik Fikret'lerin, Halit Ziya'ların yetiştiği bir mecmuaydı bu... Üzerine, yeşil boyaya batırılmış bir çomakla şu kelimeyi yazmışlar:

Anafor!...

Edebiyattan korktum.

Yusuf Ziya ORTAÇ

8 Şubat 1940

Demirel, «Herkes kafasını düzeltsin» dedi. — Gazeteler —

Vatandaş — Hangisinin kafasına göre düzelteyim acaba?

Biraz tuz

Biraz biber

GEÇTİĞİMİZ ay içinde İstanbullular sanat ve defileye giderek vakitlerinin çoğunu eğlenceli geçirdiler. Hele bale sevenler hayatlarından çok memnun kaldılar. Zira Londra Festival Balesi İstanbul ve Ankara'da verdiği temsillerle cidden ilgi toplayacak nitelikteydi.

Seksen beş kişilik bale grubunu Türklere tanıtma maksadiyle İngiliz Sefareti ve Başkonsolosluğunda iki büyük dâvet verildi. İstanbul'daki kokteyli İngiltere'nin yeni İstanbul Başkonsolosu Mr. Burows ve Kültür Heyeti Başkanı Mr. Williams, Ankara'dakini ise Büyükelçi Sir Allen verdi. Her ikisine giden misafirlerin hayret ettikleri nokta, balerinlerin çok fazla genç oluşuydu. Sokakta görseniz bitnik zannedilebilecek bu balerinlerin hemen hepsi mini-etek giymişlerdi. Erkeklerde de saç ve favori uzunluğu kısa etekler kadar ilgi çekti.

Grubu Türkiye'ye getiren emprezaryo Ömer Umar her gece Oryantal Lokantasındaki «super» lere gitmekten epey kilo aldı. Balerinlerin bütün gün yemek yememesine karşılık Ömer Umar hem muntazam öğünlerini yiyor, hem de geceleri seksen beş kişiye ev sahipliği ederken atıştırıyordu.

İstanbullular bale gösterilerinden hemen sonra Aylâ Erduran'ın konseri için satılan biletleri almak için sıraya girdiler ama, konseri tertipleyen Panayot Abacı ile Faruk Erengül'ün anlaşılmayan tutumları yüzünden bu sefer konserin iptali neticesinde geriye biletleri verme işi daha çok vakit aldı. Bu resital için Ankara'dan bizzat gelen piyanist Mithat Fenmen de çok üzülerek başkente döndü.

Bu fiyaskonun sonunda İstanbullular eşine ender rastlanacak mükemmellikte bir konseri Şan Sinemasında dinleme fırsatını ele geçirdiler. Dakikalarca ayakta alkışlanan otuz dört yaşındaki Fransız kemancısı kadar Ankara Reisicumhur Orkestrası da alkış aldı.

* * *

Turist mevsimi açıldı açılalı İstanbul limanı da yabancı transatlantiklerle dolup taşıyor. İki hafta önce İstanbul'u dolduran Fransız turistleri içinde Paris'in Belediye Reisi bile vardı. Ama asıl mühim şahsiyet SS France gemisinin altı yüz elli kişilik tiyatro salonunda en son eserlerinden birini sahneye koymakla vakit geçiren ünlü Fransız tiyatro yazarı Jean Anouilh idi. Onu gemide arkadaşı Dario Moreno vasıtasiyle tanıyıp ziyaret eden Türk aktörü İsmet Ay açık denizlerde yapılan piyesin ilk gecesinde bir telgraf yollayarak başarılar diledi. Ünlü yazar da İsmet Ay'a teşekkürleriyle birlikte son kitabını gönderdi.

* * *

Birçok hastanelerimiz faydalı dernekler kurarak hanımları burada çalışmaya zorluyorlar ve çok da iyi yapıyorlar. Boş oturan ve sıkıntıdan oyun masaları ile terzihanelerden ayrılmayan bazı kadınlarımız bu derneklerde çalışmaya başladıktan sonra mesut olduklarını itiraf ediyorlar. Cerrahpaşa Hastanesindeki Hasta Çocukları Koruma Derneği bunlardan biri. Geçen gece Kervansaray'da düzenledikleri bir akşam yemeğinde yalnız piyangodan topladıkları onbir bin lirayla fakir çocuklara yardım edip onların dertlerinin hiç olmazsa bir kısmını hallettiler. Bu arada mektepler de boş durmuyor. Meselâ Üsküdar Amerikan Kız Lisesinin elli yıllık resim hocası bir yaşlı Amerikalıdır. Fakat sadece resim dersi vermekle yetinmeyip talebelerine güzel kulüpler kurdurup onları sosyal hayata hazırlayan Miss Blotter bu yıl yeni bir deneme yaptı. Küçük talebelerine bir kukla kulübü kurdurttu. İki ay çalıştıktan sonra bu kuklalara iki piyes koymasını öğreten küçükler marifetlerini göstermek için Zeynep Kâmil Hastanesine gittiler ve orada hasta yatan arkadaşlarına 23 Nisan'da güzel saatler geçirttiler.

* * *

İstanbullular bir de defile yağmuruna tutuldular. Önce Haldun Dormen'in ömründe ilk defa denediği «tiyatromsu defile» çok değişikti. Vakko Mağazası kesesini açmış bu iş için Haldun Dormen'e onbin lira vermişti ama karşılığını fazlasiyle aldı. Takdimciliği Altan Erbulak yaptı ve hanımları kahkahalara boğdu. Yerli kumaşların güzelliği kadar ilgi çeken Türk mankenleri henüz İsviçreli hocalarından diploma almalarına rağmen gayet rahattılar ve çok beğenildiler.

Bunun kadar ilgi çeken bir defile de Millî Eğitim Bakanlığı Terzilik Okulunun hazırladığı bir defileydi. Bilhassa meşhur erkek terzilerinden Ahmet Bozkurt'un üç ayda hazırladığı son moda erkek kıyafetleri artık kadın modasına verilen önemin erkeklere nisbetle azaldığına delildi. Bilhassa Zeki Müren'in büyük bir ilgiyle takip ettiği bu defileye Necmi Vardar gibi tanınmış kadın terzileri de güzel kıyafetlerle katıldı. Ayfer Butiğin defilesinde bir özellik yoktu ama Hayko'nun şık iskarpinleri İtalya'ya sırf iskarpin almak için giden birçok zengin hanımlarımızın bu seyahati boşuna yaptıklarını ispat etti.

* * *

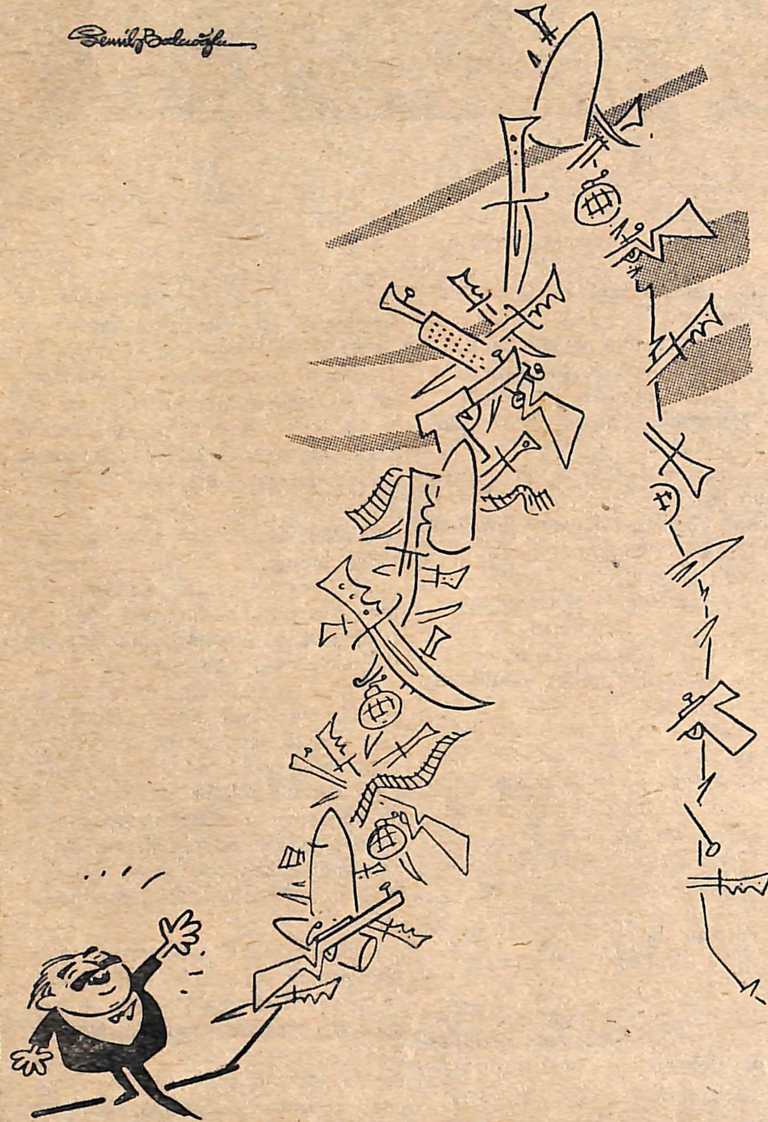
A.P.'nin balosu parti ileri gelenlerinin arzuladıkları şekilde pek «ağırbaşlı» geçti. Hattâ o gece için angaje edilen oryantal dans bile son dakikada hafiflik katar düşüncesiyle iptal edildi. D.P. ileri gelenlerinden bazılarının bulunduğu bu baloda Başvekil Süleyman Demirel ve eşi sadece portakal suyu içtiler ve hemen hiç dansetmediler. Şeref masasında İstanbul Valisi Vefa Poyraz ve yüksek rütbeli generaller eşleriyle beraberdi. Yirmi beş tane buzdan yapılmış heykelin bulunduğu tepsilerde ikram edilen alevli dondurmalar sâkin geceyi daha bir serinletti.

* * *

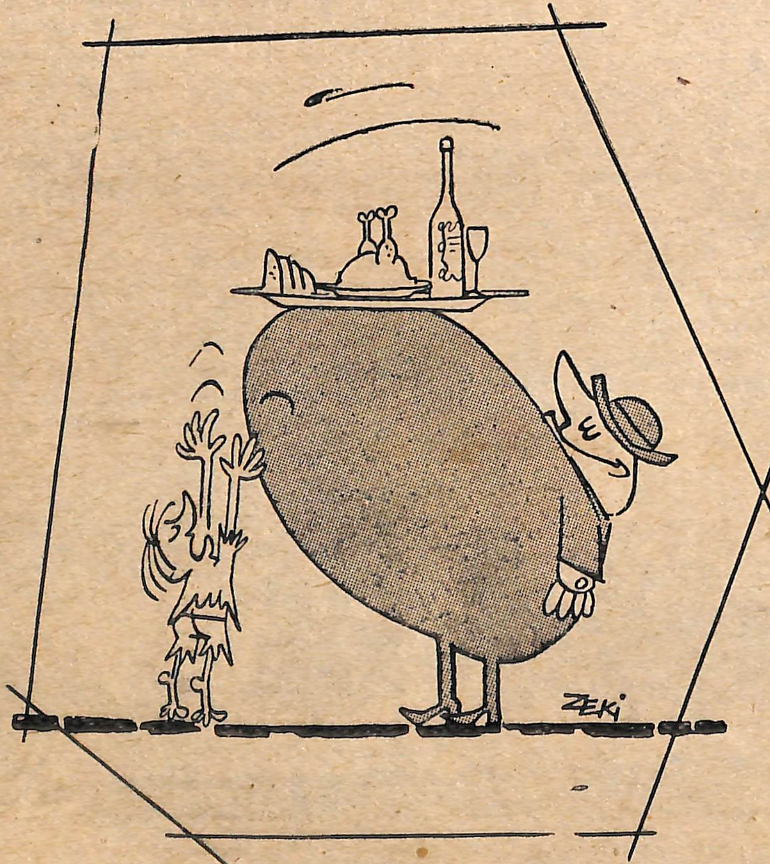
Haberlerimizi hayırlı tarafından bitirelim: İ.B.M. Şirketinin Personel Şefi Lâle Semenderoğlu uzun yıllardan beri evlenme konusundaki ihtiyatını elden bıraktı ve bir kaptana «evet» dedi. Bu «evet» i duyan Kaptan Yavuz Sönmez vazgeçmesin diye Lâle Semenderoğlu'nu doğruca nikâh masasına götürdü ve kaptığı gibi gemisine koyup Norveç'e doğru demir aldı. Hilton'daki güzel kokteylden sonra kendisini gemide bulan Lâle Sönmez işine bağlılığını da kocasına kabul ettiren akıllı kadınlarımızdan biri olduğu için Norveç'ten uçakla şirketindeki makinelerinin başına dönecek.

Leylâ ERDURAN

Eşkiya Hamido'dan sonra milletvekili Hamido da silâhlarını teslim etti.

Küçük dağları ben yarattım!

Yazısız

Enayiler Bölüğü

Muzaffer İZGÜ

BİZİM birlikte, birçok bölüğün yanısıra, bir de «Enayiler Bölüğü» vardı. Ki, o bölük de bizim bölüğümüzdü. Gerçi, biz karargâh bölüğüydük ama, o olaydan sonra ismimiz Enayiler Bölüğü kaldı gitti...

Bölükte tam 136 kişiydik. Her nasılsa bir gün, Adanalı onbaşının aklına bir muziplik gelmiş, bana:

— Çavuşum, bölükte bir anket yapacağım, dedi.

— Ne anketi? diye sordum.

— Bakalım bugüne kadar aramızda hiç kadınla yatmayan var mı?

— N'olacak?

— Olacağı yok çavuşum. Gırgır... Yâni senin anlayacağın, gel teskere gel!...

— Yap, dedim.

O akşam, erat koğuşa çekildikten sonra bizim Adanalı onbaşı elinde kâğıt kalem) ankete girişti. Soru sorulan, ağzını iki yana kaslarının müsaade ettiği kadar yaydıktan sonra:

— He, diyordu.

Kimi yırtıklar da:

— Ühüüü, saçımdaki tel kadar... Esmer mi isten, sarışın mı isten, kumral mı isten, zil Arap mı isten?

— Ohooo, biz gâvur avradıynan bile yatmış adamız oğlum, diyorlardı.

Koğuş kahkahadan kırılıyordu. Nihayet sıra, beş vakit namazında abdestinde, ağzından bir tek küfür çıkmayan, özü sözü doğru Muş'lu Hacı'ya geldi. Onbaşıyla dikildi karşısına:

— Söyle bakalım Hacı, hiç bugüne kadar bir kadınla yattın mı?

Zavallı Hacı'nın yüzü renkten renge girdi. Önce sarı oldu, sonra yeşil, sonra kırmızı. Ama, al kırmızı...

— Hadi Hacı söyle!

Erler:

— Çavuşum, belki o daha akıl baliğ bile olmamıştır, diye fıkırdamaya başladılar.

— Susun, kendisi cevap versin, dedim. Hacı, bu soruya cevap ver, yüzbaşı istiyor.

Hacı, yüzbaşı sözünü duyunca başını yastığa gömdü ve mırıldanarak:

— Etmeyin çavuşum, utanirem, dedi.

— Ulan bunda utanacak ne var? Ya yattım de, ya da yatmadım.

— Çavuşum içim geçiy vallaha, çok utanirem...

— Hadi hadi, kaldır da kafanı cevap ver!...

Hacı, kafasını kaldırmadan ağlar ağlar konuştu:

— Heç yatmadım gımandanım!..

Koğuşun kahkahası top gibi gürledi:

— Namazdan oruçtan vakit bulamamıştır ki!...

— Ulan sen de insanım diye geziyorsun ha!...

Zavallı Hacı, battaniyeyi üzerine çekmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Adanalı onbaşı:

— Bunun köyünde acaba insanları da iğdiş ediyorlar mı, etmiyorlar mı soralım mı çavuşum? dedi.

— Bırak, dedim, millet şimdi iyice makaraya alır.

Bu olaydan sonra, Hacı bir daha kafasını kaldırıp bakmadı bölüğün yüzüne. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir pazar günü Adanalı onbaşı yanıma gelerek:

— Çavuşum bir fikrim var, dedi.

— Hayrola?

— Gırgır...

— Neymiş bu?

— Hacı'ya bir kadın getirelim.

— Buraya mı?

— Buraya. Amma ne gırgır olur ya çavuşum... Tıkarız ikisini terzinin odasına. Bak sen o zaman gırgıra!

— Ya kadın?

— İstanbullu Şükrü, benim tanıdığım bir kadın var, parayı bastık mı gelir diyor.

Askerlik başka türlü bitmezdi ki...

— Önce kadın işini ayarlayalım, ondan sonra meseleyi Hacı'ya açarız dedim.

İlk izin günü İstanbullu Şükrü kadınla konuştu. Kadın:

— Yüz kâğıda gelirim, demiş.

Kadını birliğe nasıl sokacağımızı da kararlaştırdık. Üzerine asker elbisesi, asker kaputu giydirecek, saçlarını da şapkanın altında toplayacaktık.

O akşam Hacı'yı mutfak nöbetçisi yaptık. Koğuşta:

— Arkadaşlar, dedim. Bilmiş olunuz ki, Hacı'yı bir günlüğüne evlendiriyoruz!

Şapkaların tümü havaya fırladı.

— Yalnız bu gırgır için tam 130 liraya ihtiyaç var. Yüzü kadına, otuzu da taksiye. Anlayacağınız, kelle başı bir lira.

Adanalı onbaşı:

— Bu gırgır ikibuçuk lira da eder ama arkadaşlar, biz kârından vazgeçtik, sermayesine yapıyoruz, dedi. Şimdi kimler, bu «Hacı'yı Evlendirme Kampanyası» na katılıyorsa, gelsin, ismini yazdırsın ve bir lirayı toka etsin. Yalnız şu var ki arkadaşlar, kadın buraya gelinceye kadar Hacı'ya birşey çıtlatmak yok...

On dakikanın içinde 130 lirayı topladık. İstanbullu Şükrü, cumartesi günü öğleden sonra kadını getirmek için gitti. Kadın, tam saat yirmide terzinin odasında olacaktı. Biz de gündüzden masanın altına bir mikrofon yerleştirdik. İçimizde, en yüzsüzümüz Deli Kâzım olduğu için, onu da anahtar deliğinden gözetlemekle vazifelendirdik. Gördüklerini bir bir bölüğe anlatacak, biz de konuşmaları mikrofondan izleyecektik. Ayrıca, İstanbullu da, oyundan kadına bahsedecek ve Hacı'ya hiç yardım etmemesini tembihleyecekti.

Hiçbir aksaklık olmaksızın saat tam yirmide İstanbullu, kadını getirdi ve terzi odasına kilitledi. Koğuş, daha ilk akşamdan uykudaydı. Ama çakal uykusunda. Zavallı Hacı, abdestini aldı, yatsıyı kıldı, tam yatacaktı ki, onbaşıyla yanına yaklaştık:

— Kalk Hacı, dedim.

— Odun getirem gımandanım?

— Odun değil, yüzbaşının emri var, seni evlendireceğiz!

Battaniyelerin altından gelen kıkırtılar, nerdeyse bir kahkaha olup koğuşun duvarlarında yankılayacak. Hacı'nın yüzü yine al al oldu:

— Etmeyin çavuşum, utanirem, dedi.

— Bunun utanması yok, emir...

— Çavuşum, yerime sen evlensen de oraya Hacı evlendi diye bi cızık atsan olmuyo mu?

— Hiç öyle şey olur mu Hacı? Sonra ne yapar beni yüzbaşı?

Başını yastığa gömmüş ağlıyordu.

— Hadi Hacı!...

— Sıhılıyom gımandanım. Benim bubam baa nesahet etdi, harama uğur çözme, günahdır, dedi.

— Askerlik bu Hacı. Günahı, emri verenlerin boynuna...

— Edemem gımandanım, vallaha billâha edemem.

— Ulan kalk bi hele. Öyle tatlı olur ki, bi daha istersin amma, o zaman eline geçmez.

— İçim geçiy gımandanım, yerime onbaşım etsin.

— Sana son defa söylüyorum. Kalkıyor musun, kalkmıyor musun?

— Kalkiym gımandanım, ama ben heç bişey bilmem ki...

— Kadın öğretir sana. Görevi bu!

— Etmeyin gımandanım, ayağının altını öpem, irezil olurum. Tek hepinizin goğuş nöbetini ben tutam, etmeyin bu eziyeti baa...

— Ulan sen soyun, gerisine karışma!

— Bi nâmahremin önünde heç Hacı soyunur mu gımandanım? Ya gari orama burama baharsa? Ölürem vallaha çavuşum.

— Bu kadar ana kuzusu ölmüş mü de sen öleceksin?

— Eee, fazla uzattık, hadi bakalım kalk!...

Adanalı onbaşı, Hacı'nın ranzayı sıkı sıkı tutan ellerini çözdükten sonra:

— Hadi bakalım yürü. Bu bir emirdir, anladın mı? Ya gurşuna dizilin, ya da avradın yanına giden... dedi.

Zavallının o halini görünce, birden bire içimden bu şakadan vazgeçmek geldi. Gözlerini gözüme dikmiş, bir idam mahkûmu gibi yalvarıyordu:

— Sonam bi hal olur, datlı canıma gıyarım, etmeyin çavuşum, etmeyin onbaşım, diyordu.

— Hadi hadi, kadın sana öğretecek, yürüüü!...

— Gurbanınız olam etmeyin. Yapamam, bilemem!...

O ranzaya yapışırken, bu ranzaya yapışırken Hacı'yı zorla soktuk terzinin odasına. Kapının kapanmasıyla, battaniyelerin havaya fırlaması bir oldu. Konyalı Deli Kâzım, marş marşla gitti anahtar deliğinin önüne. Kulaklarımız hoparlörde, gözlerimiz Konyalı'da...

Konyalı, elbisesinin düğmesini çözer gibi yaparak ilk işaretini verdi. Anladık ki Hacı soyunuyor. Bir dakika sonra hoparlörden şu sesleri duyduk:

— Ula gız, sen ne gözelmişin ülee. Gözlerin güççük avradımınkine, memişlerin böyük avradımınkine, saçların da geçen sene üçten dokuza boşadığım avradımınkine benziyo... Gel hele gel, sennen bi çoban işi sevişek. Gir hele goynuma!...

Konyalı dizlerine vura vura koğuşun ortasına kadar geldi:

— Yuh hepimize uleeen... Biz Hacı'ya değil, Hacı bize gırgır etti... Yuuuh!

Muzaffer İZGÜ

«İleri gelenlerimiz!...»

7 gün

PAZARTESİ

Arayan arayana

Kayseri'de bir konuşma yapan Bölükbaşı, «Demokrasimiz' elinde fener, faziletli aydınları arıyor» demiş.

Aranmakta olan faziletli aydınlarımızın nerede olduklarını da hadi biz söyleyiverelim: A iki gözüm Bölükbaşı, onlar da bildik bileli demokrasimizi yaşatacak faziletli politikacıları arıyorlar!

SALI

Tankımız eksik

Bıçak, saldırma, kılıç, tabanca derken şimdi de, Alman polisi iki Türk işçisinde «Uçaksavar» bulmuş!

Haydi gelin de şaşmayın bakalım. Büyük ümitlerle yolcu ettiğimiz bu vatandaşlar gurbet illerinde iş mi arıyorlar, yoksa adı kötüye çıktığından Türk işçisi istemeyen bazı Avrupa ülkelerine, zorla girebilmek için ordu mu kuruyorlar?

ÇARŞAMBA

Oğullar süründükçe

Beyazıt'ta kaybolan çocuk, babasını Emniyette bulmuş.

Hep böyle oluyor nedense... Babalar kendilerini emniyete almaya kalktıkça, oğullar sokaklarda kalıyor. Ailece emniyet altında yaşamanın kolayını bir bulsak...

PERŞEMBE

Çaresizlik

Gazeteler yazıyor: «16 asırlık Çemberlitaş'ın ayakta duracak hali yok!»

Peki ama, millet ne yapsın yani? Çemberlitaş'ın ayakta duracak hali yok, bizim çıkıp onarmamızın imkânı yok, asırlardır o sabırla yapılmasını bekliyor, biz sabırla yıkılmasını...

Sonunda bizim sabrımıza dayanamayıp, taş bile çatladı işte!

CUMA

Şarkı gibi

Gazete sayfalarına sığmayan dolandırıcılık olaylarına, seçkin kimselerin isimleri de karışmaya başladı artık: «Devlet Bakanının eşi dolandırıldı!»

Diğer vatandaşlar için güzel bir teselli fırsatı: «Falanca Bakan eşinin kuvaföründe saçımı yaptırdım kardeş» der gibi, «Filânca Bakanın eşini dolandıranlar tarafından dolandırıldım kardeş» diye önce övünür, sonra da meşhur bir şarkıyı birazcık değiştirir, «Dolana ay dolana, dolana gün dolana. Şu güzel Türkiyemde, dolandırılan dolandırılana» diye makam üzere övünürüz!

CUMARTESİ

Üçüncü blok

Hatırlarsınız, bundan bir süre önce C.H.P.'de kurulan üçüncü bloka harıl harıl isim aranıyordu. «Sekizler» dendi, «Elli sekizler» dendi, «Çerkez Ethemciler» dendi, fakat hiç biri tutmadı. Kırksekiz senatör ve milletvekilinin istifasından sonra, herhalde blokları birbirinden şöyle ayıracağız: Sağcılar, Solcular, Yolcular!

PAZAR

Biz yalnız...

Gırtlağa kadar borç içinde yüzen Belediyemizin çalışkan başkanı İşcan, «Borçları nasıl ödeyeceğimizi değil, yeniden borç alabilecek kaynakları nasıl bulacağımızı düşünüyorum» demiş.

Eh, sayın Başkan düşünürken, biz de fıkramızı anlatalım.

Bizim belediyeyi kıskandıracak kadar borca dalan adam, bir dostuyla karşılaşır:

— Hayrola, der arkadaşı, nereye böyle?

— Sorma, diye cevap verir beriki, nereye gittiğimi ben de bilmiyorum.

— Hem hastasın galiba... Yüzünde renk falan kalmamış!

— Borçluyum, diye mırıldanır bizimki. Çaresizlik içindeyim, ne yapacağımı bilmiyorum!

Dostunun durumuna fazlasiyle üzülen arkadaşı:

— Yaa, der, borcun ne kadar?

— Bilmem ki...

— Peki, kim bilir?

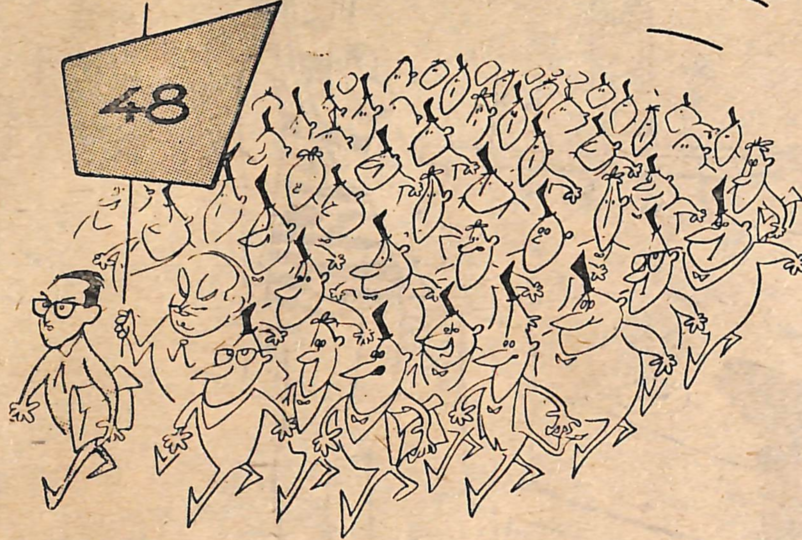
— Alacaklılar bilir her halde...

Sabrı taşan adam, alaylı alaylı gülümser:

— Sen ne bilirsin?

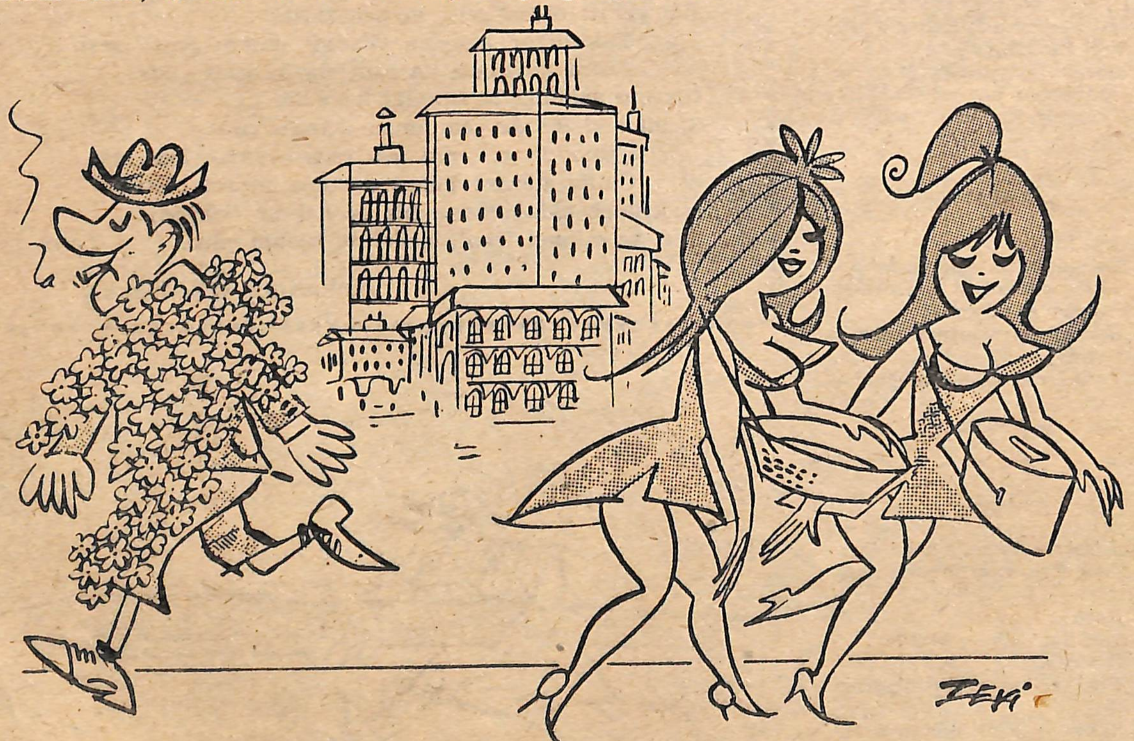
Beriki safiyetle cevap verir:

— Hesap tutmak, alacaklının işi. Ben yalnız borç istemesini bilirim!

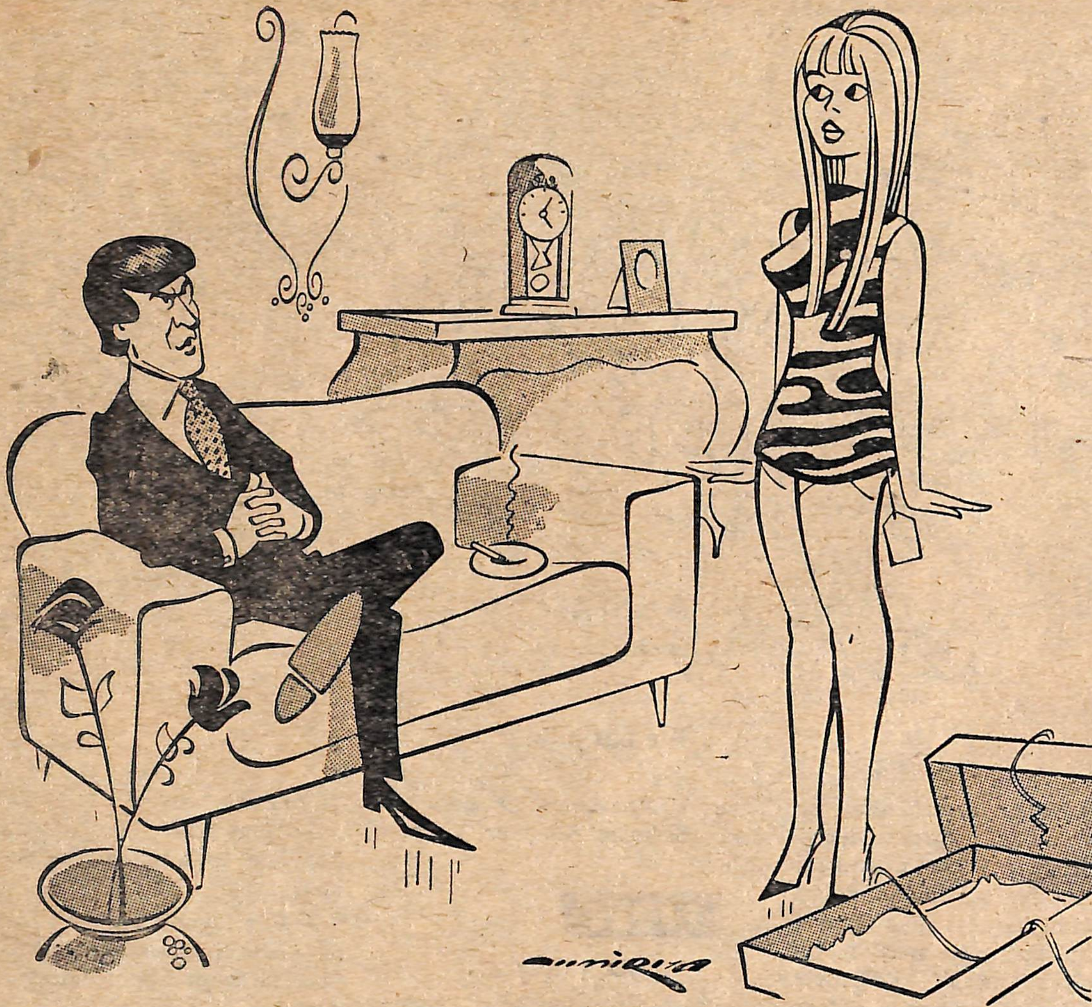

Bir batında...

Bir «Çiçek kampanyası» daha sona erdi. — Gazeteler —

— Niye kızıyorsun ayol? Ne kadar kısa olursa o kadar ucuz oluyor!...

Aşkın vardır bin bir türü,
Hepsi kale alınmalı.
Yalan aşkın garnitürü,
Bu da göze alınmalı.

Kimi ürkek, kimi cesur,
Kiminin yüreği bir sur.
Kadı kızında da kusur,
Vardır göze alınmalı.

Demode nazları vardır,
Parçalı hazları vardır.
Çok yağlı kazları vardır;
Sükût göze alınmalı.

Vizon kürk isteyen çıkar,
«Arabam yok» diyen çıkar.
Servetini yiyen çıkar;
İflâs göze alınmalı.

Go

Alın

SALÂH

KU

Tehdit

— Dün öğleden sonra bir parktan geçerken karını Kaya'nın kolunda ve onunla öpüşürken gördüm.

— Eee sonra? Ne olmuş yani?

— Bakıyorum buna kızmıyorsun?...

— Nasıl kızabilirim? Kızarsam Kaya kendi karısının âşığı olduğumu karıma söylemekle beni tehdit eder sonra!...

* * *

Evlilik

İki kadın konuşuyorlardı:

— Kocan nasıl? Evlendiğinizden beri hiç değişti mi?

— Sorma. İlk günler bana sadece kalbinden bahsederdi. Şimdiyse karaciğerinden bahsediyor.

* * *

Aptal

Annesi kızına:

— Ev sahibinin oğluna, bu kadar aşırı samimiyet göstermen hiç hoşuma gitmiyor.

— Ben göstermiyorum anne, o sırnaşıyor.

— Peki, seni niye yanağından öptü?

— Aptal da ondan...

* * *

Anlayış

Arkadaşları Ahmet'e sordular:

— Gene boşanıyormuşsun, doğru mu?

— Evet.

— Ama bu kaçıncı birader?

— Onuncu.

— Peki neden geçinemiyorsunuz?

— Kadınlar beni anlamıyorlar da ondan.

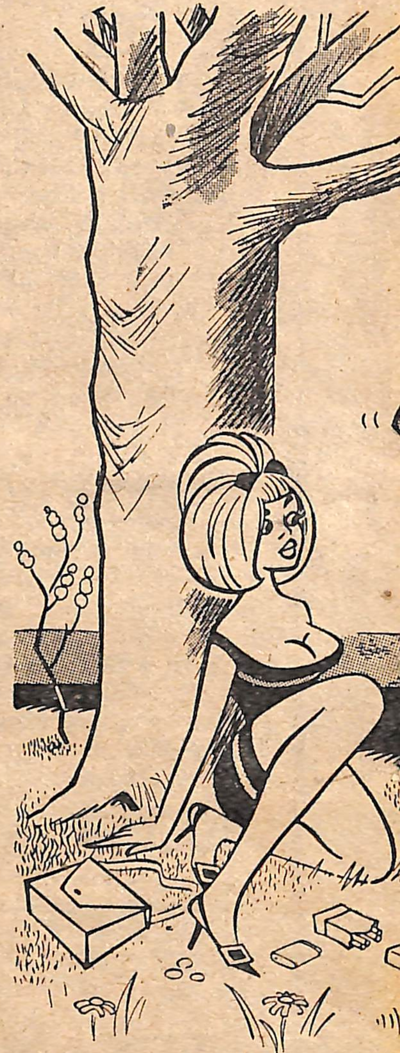
— Öyleyse sen de anlat kendini.

— O zaman da anlamamazlığa geliyorlar.

Çıktı

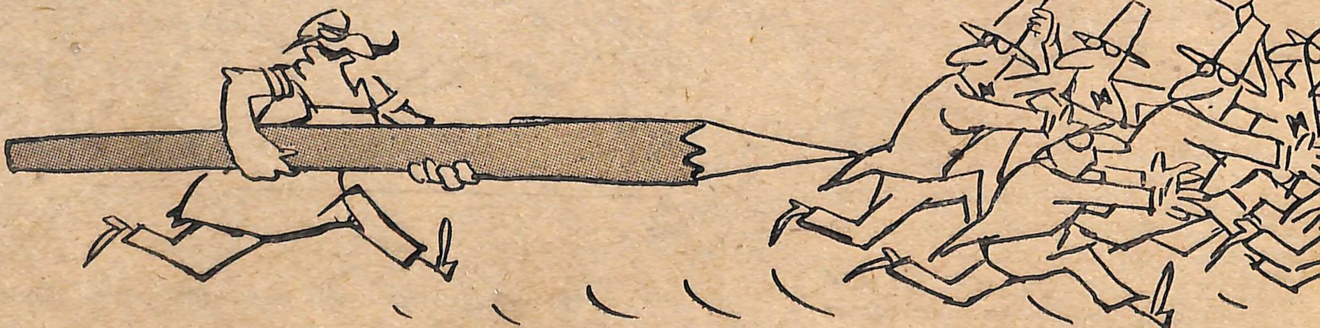
Biz refah bekliyorduk ümidimiz ham çıktı.
Hep ucuzluk ummuştuk bir de baktık zam çıktı.
Pehlivan tefrikası «arkası var» der gibi,
Her gün yepyeni bir zam gayet muntazam çıktı.
Millet öyle yıldı ki bu iğrenç zam lâfından,
Zam dedin mi kaçıyor sanırsın cüzzam çıktı.
Sigaraya, tütüne, şekere falan derken,
Rakıya yapılan zam hayli muazzam çıktı.
Zam olacak diye halk Sümerbank kuyruğunda...
Tumanlık bez alırken bilcümle âzam çıktı.
Yandı dar gelirliler başa gelen çekilir,
Bol gelirli olana gene iltizam çıktı.
Yükseliyor baladan «Param param pam» sesi,
Bizim payımıza da radyoda hüzzam çıktı.
Ortanın solundayla Ecevit'i kolunda,
Sandım ki bir de yeni İmam-ı Âzam çıktı.
Uymadıktan sonra hep rafa koymak için mi,
Ciltler dolusu bunca kanunla nizam çıktı?
Mukadder olduğumdan bir de halime baktım:
Dert ve mihnet içinde kader ve kazam çıktı.

Mukadder ÖZAKMAN

— Baharda sana kuşlar gibi i

Mecliste pahalılıktan şikâye

— Kimmiş o şi

Her mazrufa zarf yetişmez,
Yaptığın masraf yetişmez.
Yanarsın etraf yetişmez;
Sonuç göze alınmalı.

Koynunda uyuyan olur,
Kalkar der: «Bir duyan olur.»
Birçoğuna ayan olur;
Baskın göze alınmalı.

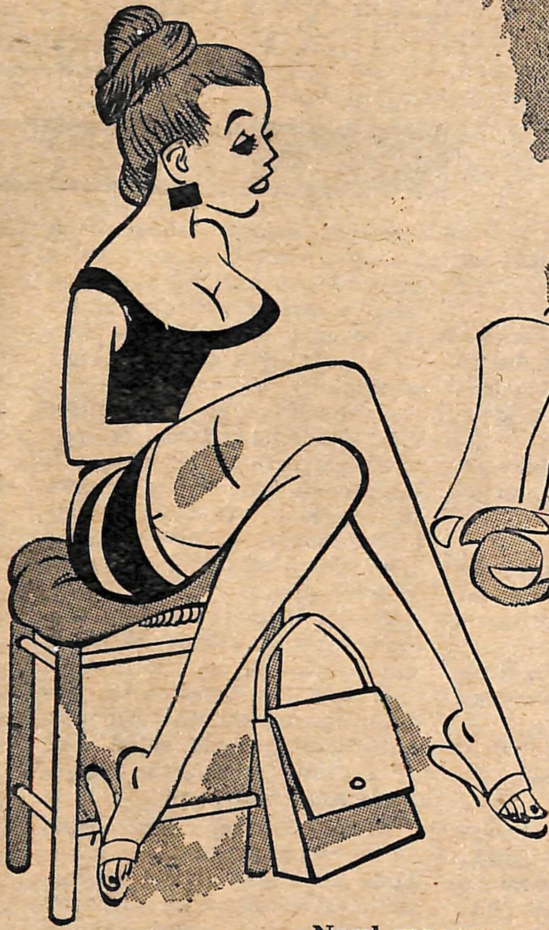
Şapka ister tüy sokulu,
Esans arar hoş kokulu.
Seni yapar emir kulu;
Hizmet göze alınmalı.

Kırk yılda bir aranırsın,
Seviliyorum sanırsın.
Başın kelken taranırsın;
Her şey göze alınmalı!...

Salâhattin KUTLU

... aşk edeyim sevgilim!...

— Nasıl yapayım resminizi?... Elbiseli mi, çıplak mı?...
— Çıplak, çıplak... Modası geçmesin!...

Kalan şeyler

Dünyada sükûn, fırsat sekiz, on ferde kaldı,
Onları yerdik diye başımız derde kaldı.
Sinirlilik, küskünlük, bayılmalar çoğaldı,
Ayılma ümidimiz sâde eterde kaldı.
Eskiden bir hedefe yönelen asîl hisler,
Şimdi ne kadar sefil, nasıl pejmürde kaldı?
Nerde beraberliğin o coşkun heyecanı?
919'un anlamı nerde kaldı?
Atatürk millet için Batı'dan ışık aldı,
Yine de çok kişinin içinde perde kaldı.
Onun fânî vücudu bir avuç toprak oldu,
Lâkin adı tarihte, birçok eserde kaldı.
Kime bir şeyler sorsan sadra şifa cevap yok,
Her vatandaşın aklı bir ayrı yerde kaldı.
Toplumumuz bölündü (solcu), (gerici) diye;
Söz söylemek yetkisi hepten nâmerde kaldı.
Bu çarpık yürümeler, sarsak sarsak adımlar..
Kabadayılık içte değil de ser'de kaldı.
Birçok Tekel maddesi yeniden ayarlandı,
Asıl zam kuvvetleri arka siperde kaldı.
Her çeşit içki içtik vaktiyle fıçı fıçı,
Gözümüz bu kere de tatlı (Kevser) de kaldı.

Salâhattin KUTLU

...ldi. — Gazeteler —

... eden?...

Ağırbaşlı..

Bir adam plâjda çırılçıplak yatmış, yüzüne de bir gazete örtmüştü. Üç ağırbaşlı kadın yanından geçerlerken ona baktılar. Birincisi:

— Bu benim kocam değil, eminim, dedi.

İkinci kadın:

— Doğru, sizin kocanız değil.

Üçüncü kadın biraz düşündükten sonra:

— Bu otelde bulunan erkeklerden hiçbiri değil, dedi.

* * *

Yaş

Kadın büyükçe bir çocuğu elinden tutarak otobüse bindirdi. Çocuk altı yaşından büyük gösterdiği için biletçi ona da bilet kesmek istedi.

Annesi:

— Nasıl altı yaşında olabilir? Ben daha evleneli beş sene oldu, diye itiraz etti.

Biletçi sabırsızlıkla:

— Madam, diye cevap verdi. Ben burada sadece biletçiyim, günah çıkaran değil!...

* * *

Dünyada olmaz

Karı koca eve geliyorlardı. Kadın:

— Eve girerken sen çocuğu kucağına al, ben şarap şişesini taşırım.

Deyince, erkek itiraz etti:

— Deli mi oldun! Şarabı sana taşıtmak mı? Dünyada olmaz! Ya ayağın bir yere çarpar da onu düşürürsen!...

* * *

Talih

Mütevazi küçük bir papatya, güzel Margrit'e arzuyla bakarak:

— Ne kadar güzelsin! diye mırıldandı. Hem de talihli!...

— Neden talihli?...

— Çünkü seni soyarlarken aynı zamanda aşk dolu sözler söylerler de ondan!...

Atom iş başında

Vedat SAYGEL

ATOM, bizim memlekette hemen işbaşına gelmeyip biraz müsaade edeydi, her halde benim de başıma bütün bunlar gelmiyecekti.

«Atom işbaşında» isimli bir sergi açılacağını, gazetelerde okumuşsunuzdur. Bu konuda benim bildiklerim de, gözüme ilişen haber başlıklarından ibaretti. Sergiyi yönetenlerden bir dost:

— Sen de gel, dedi. Bak gelmezsen darılırım vallahi!

Atomun hangi sergide işbaşı yapacağını sordum:

— Ankara'da, dedi. Şurdan bir uçağa atladın mı...

Alay mı ediyor diye yüzüne baktım, gayet ciddî idi. Oğlandaki kafaya bak! Taksi çevirir gibi şurdan bir uçak çevirdin mi, şıp Ankara'dasın!

— Şakayı bırak, dedim. Bu kılıkla değil atom sergisine, Ankara'ya sokmazlar bizi!

— Sana ne birader, dedi. Dâvet edildin mi, edilmedin mi? Sen ona bak. Yapacağın konuşmayı da hazırlamayı unutma!

Başka bir şey sormama fırsat bırakmadan çekti, gitti.

Sergiye dâvet edildiğimi duyan bir başka arkadaş:

— Gitmezsen ayıp olur, dedi.

— Yahu doğru dürüst bir ceketim yok!

— Bunlar, kıvırma bahaneleri... Madem açış konuşmasını da sen yapacaksın, pantalonun bile olmasa ayağına bir şort, sırtına bir fanilâ çekip, iki solukta koşacaksın Ankara'ya!...

Daha bir başkası:

— Havadan sudan bahanelerle, bir millî hizmetten kaçılır mı birader? dedi. Pantalon benden.. Şöyle paçalarını birazcık kıvırdın mı...

Arkadaşın kullanıla kullanıla imanı gevremiş pantalonunu giyip, kıvırdım paçalarını.

Birisi:

— Babamındı, diye bir ceket getirdi. Rahmetli yaptırdı da, giymek nasip olmadı. Birazcık bolcadır ama...

— Olsun, dedi eşim, şimdi bütün gençler ceketle palto arası pardesüler giyiyorlar.

— Peki, bolluğunu ne yapalım? diyecek oldum, annem lâfı ağzıma tıkadı:

— Canım, Ankara'ya gidinceye kadar biraz et tutarsın belki... Huyundan mı, suyundan mı neyindense, o mübarek şehre giden şişiyor!

Ayakkabı meselesini, her gün kendi ayak rekorunu yenileyen küçük yeğenim halletti. Burun boşluklarına ilâveli gazetelerden birkaç tane tıkıştırdık, sanki bana ısmarlanmış gibi oldu!

Dostların yardımlariyle modern bir palyaço olup çıktık ortaya! Sıra, yapacağım konuşmanın hazırlanmasına gelmişti.

Gelmişti ya, ne olduğunu, neye yaradığını bilmediğim, bayramlarda mantar tabancası satanların tezgâhlarından başka bir yerde görmediğim atomu nasıl anlatacağımı şaşırmıştım. Evde, sokakta, işte, içimden boyuna atomla ilgili cümleler kuruyorum:

— Meselâ şöyle başlayabilirdim: «Yüce huzurlarınızda, çağımızın vazgeçilmez bir unsuru olan atom'u işbaşına getirirken, bu şerefli görevi bana verdiğinizden dolayı, hepinize şükranlarımı bildiririm! Efendim, atom bilindiği gibi...»

Takılıp kalıyorum. Atom hakkında fazla bir bilgim yok ki, devam edeyim. Piyade tüfeği olsa:

— «Efendim, bu tüfek beş parçadan müteşekkildir» diye başlar, «Namlu, dipçik, tetik...» diye sıralamaya başlarsın. Peki atomu nasıl anlatırsın?

Cümleyi bozup, yeni baştan kurmaya çalışıyorum. İki gün içinde bir alışış alıştım, atomun bir tiryakisi oldum ki, sormayın! Gündüz ayakta, gece uykuda, durmadan kafamda atom sergisinin konuşmasını hazırlıyorum! Atomdan başka konu aklıma gelmiyor, atomla ilgili olmayan sesler kulağıma girmiyor!

Sözgelişi karım:

— Şekerimiz hiç kalmamış, diye bir şey mi kaçırdı ağzından?

Ben hemen:

— Atomun işbaşı yaptığı ülkelerde şekerin yeri yoktur! Malûm-u âlileriniz atom beş kısma ayrılır: Baş, diş, nezle, grip, romatizma! Ayrıca lumbago ağrılarına da iyi geldiği söylenirse de, bu konu ilmen kesinleşmiş değildir! Huzurlarınızda bilhassa bu hususu belirtir, millete hayırlı ve uğurlu olması temennisiyle, diye aklıma gelenleri sıralamaya başlıyorum.

— Yahu evde pirincin tanesi kalmamış, akşama ne yiyeceğiz?

İmdadıma atom bahsi yetişiyor:

— Günümüzde atomun ziraate olan faydalarına değinmeden geçemiyeceğiz. Atom ışınlarının ziraî alana yöneltilmesiyle geri kalmış, ya da fazla ileri gitmiş memleketlerin pirinç üretiminde bir denge sağlanmış olup, diye başlıyorum konferansa!

Serginin açılış gününe kadar bu böyle gitti. Sabah karanlığında annem bir yandan, eşim bir yandan:

— Aman Allah aşkına Ankara'ya mı gideceksin, konuşma mı yapacaksın, git kurtlarını dök de, kafalarımız dinlensin biraz, diye apar topar beni giydirip hazırladılar. Evdekilerle vedalaşmama bile fırsat vermeden, yeğenim kapıyı açtı, bizimkilerin yardımına gelen sülâle:

— Haydi güle güle, geç kalsan da, gelmesen de merak etmeyiz, diye ite kaka bizi dışarı attı!

Patrona haber vermeden bir yere gidemezdim! İçimde önemli bir millî mesele için yapacağım yolculuğun sevinci, ayaklarımda küçük yeğenin 44 numara pabucu, bacaklarımda paçaları bir miktar içeri kıvrılmış emanet pantalon, sırtımda şeker çuvalını andıran ceket, dudaklarımda ezberlemeye çalıştığım yapacağım konuşma, yanımdan geçen bir arabaya, atladığım gibi, dairenin yolunu tuttum.

Şoför nerede bıraktı, adama kaç kuruş verdim, az verdimse üstünü istedi mi, çok verdimse kalanı çevirdi mi bilmiyorum, kendi kendime:

— «Çağımız dünyasında atomun değerini bilmemek, gafletlerin en büyüğüdür!» diye söylenerek daldım daireden içeri!

— «Atom, iki gaye için kullanılır: Savaş için atom, barış için atom!»

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım.

— Bir ülkede klâsik teknik yerini atoma bırakmadan, o ülkede kalkınma beklenemez!»

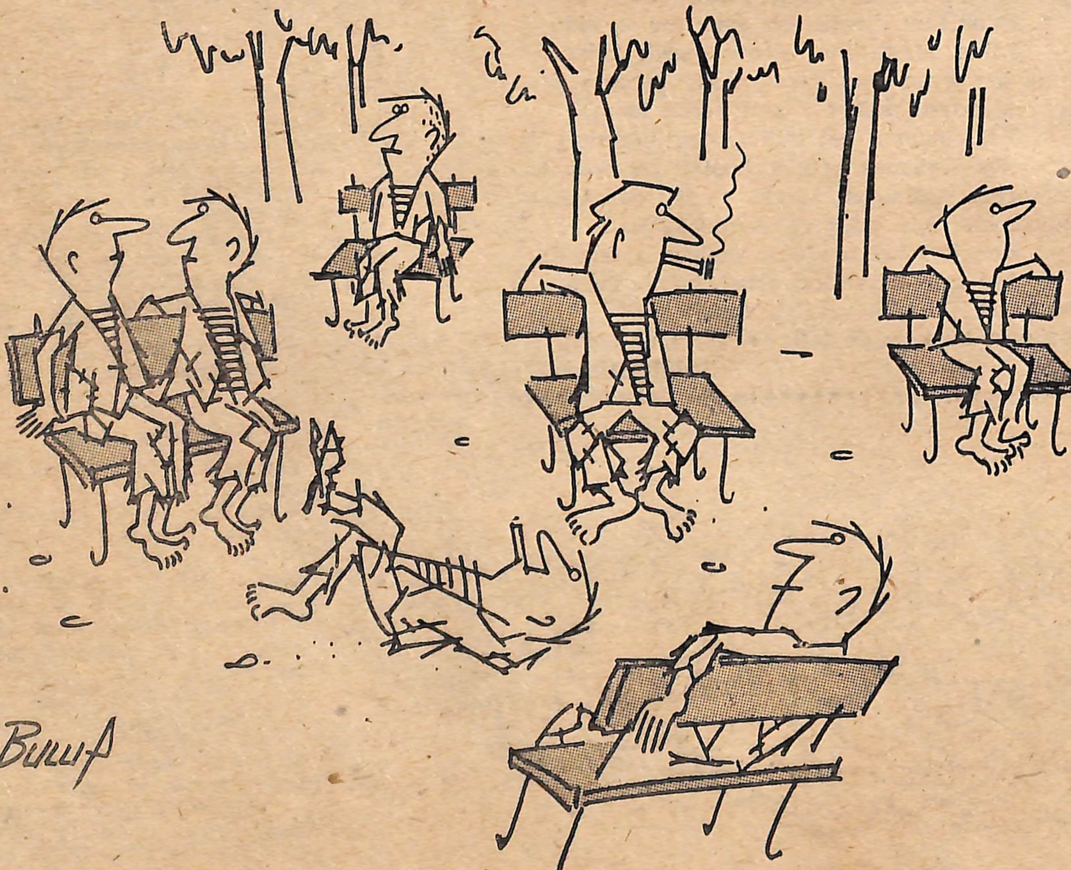
Kahve ocağının yanından geçtim. Geçerken de kahveciye:

— Bir atom, az şekerli olsun! demeyi ihmal etmedim.

Hiç vakit kaybetmeden müdürü görüp, izinin açılış konuşmasını yapmak üzere iki günlük atom istemeliydim. Karşımda bizim odacı sırıtıp duruyordu.

— Atom odasında mı? diye sordum, aptallığı biraz daha arttı.

Saraçhanebaşı'nda Arkeoloji Parkı kurulacak. — Gazeteler —

Eski eserler!

O aptalın cevap vermesini bekleyecek durumda değildim. Daldım bizim odaya... Arkadaşlardan biri, çalıp duran telefonu göstererek bir şeyler söylüyordu. Kaldırdım alıcıyı, hattın öbür ucunda bir abonman:

— İki gündür ışıklarımız yanmıyor, bakmanızı rica ediyoruz, diyordu.

Müşteriyi cevapsız bırakmaya gelmezdi:

— Evet, dedim. Galiba dün de bildirmiştiniz. Efendim, bu bir atom kesintisi olup, ârızanın önlenmesi için radyoaktivitelerden elde edilecek enerjinin...

Karşıdaki küfür gibi bir şeyler mırıldanıp, kapattı telefonu. Sanki bir gariplik olmuş gibi, arkadaşlar da çevreme üşüşmüşlerdi. Birine:

— Atom odasında mı acaba? diye sordum, biraz geri çekildi. Bizim halkımız da, arkadaşlarımız da böyledirler işte. Biri sivrilip Ankara'lardan aranan adam oldu mu, diğerleri kıskançlıklarından ne yapacaklarını bilemezler!

Başka birine:

— Kahveciye atom söylemiştim ama, bekleyemiyeceğim, dedim. Benim yerime sen içiver!

Ne dedi, ne düşündü bilmiyorum, kapıyı bile vurmadan daldım müdürün odasına! Müdür telefonla galiba dairedeki arkadaşlarla konuşuyordu. Sık sık adımın geçmesinden anladım:

— Yaaa, diyordu, demek öyle... Bizim İhsan efendi ha?... diye kısa cevaplar veriyordu. Beni görünce kapadı telefonu.

— Buyrun İhsan bey oturun, dedi.

Oturacağım ama, saatler de bir gidiş gidiyor ki!... Tren ha kalktı, ha kalkacak!

— Mazur görün, dedim, oturamıyacağım.

— Neden?...

— Efendim, atomun işbaşına geçmesiyle bendenize de...

Sonunu dinlemedi. Zile bastı, giren hademenin kulağına bir şeyler fısıldadı, yirmi gündür tımarhanedeyim!

Hani tımarhaneye düşüşüme de yanmıyorum, elâlemin bende kalan ceket-pantalonunu düşündükçe arkamdan edilen küfürleri duyar gibi olup, kahroluyorum!

Vedat SAYGEL

Mini-etek memleketimizde yadırganıyor. — Gazeteler —

— Gel de yadırgama...

AKBABA'nın Büyük Yarışmasını Kazananlar:

Okurlarımızın geniş bir ilgiyle katıldıkları karikatür yarışmamız sonuçlanmıştır. 22 Nisan cumartesi günü akşamına kadar elimize geçmiş bulunan cevapların doğruları tasnif edilmiş, çekilen kur'a sonunda aşağıda isimleri bulunan okurlarımız, vaadettiğimiz ikramiyeleri kazanmışlardır.

1500 lira kazanan:

FETHİYE GÜRSOY
2015 sokak No: 2
Karşıyaka — İZMİR

1000 lira kazanan:

HÜSEYİN AVNİ ÖZBİLGİN
Teknik Ziraat Okulu Öğretmeni
Gökhöyük — AMASYA

500 lira kazanan:

SABAHAT IŞIK AKTAN
Sıtma Eradikasyonu Bölge Başkanlığı
Maltepe — ANKARA

100 lira kazananlar:

GÜLTEKİN ZARPLI
Gazi Akdemir İlkokulu Sınıf II - B No: 322
BURSA

BEDRİYE ÖZAY
Çerçioğlu Mahallesi Sinan Sokak No: 6
BOYABAT

TUĞRUL EROL
Beşevler 1. Sokak No: 21/6
ANKARA

KEMAL ÇEVİK
Savaştepe İlk Öğretmen Okulu Resim-İş Öğretmeni
BALIKESİR

ADNAN GÜNEYSU
T.C. Ziraat Bankası
GİRESUN

NECLA ÇOTUK
T.C. Ziraat Bankası Merkez Müdürlüğü
ANKARA

DİNÇER ÖZYÜNLÜ
Kubilây sokak No: 18/4
Maltepe — ANKARA

ATALAY GÜRSAN
Cevdetpaşa Caddesi No: 80 B - Blok
Fındıkzade — İSTANBUL

A. DİLEK BALAMİR
Esentepe Emekli Subay Evleri No: 39/2
Mecidiyeköy — İSTANBUL

HULÛSİ YÖREY
Şenlik Mahallesi Baldıran Sokak No: 39/7
Keçiören — ANKARA

Gömlek kazananlar:

GÜNGÖR TURÇİN
10. Sokak No: 24
Bahçelievler — ANKARA

KADRİYE ERDEM
Ayan Mahallesi
Sarıgöl — MANİSA

MEHMET SOYÇEK
Akay Bankacı Sokak No: 8/8
ANKARA

TÜRKÖZ KARAHAN
Aksu Sokak, Uz Apt. No: 9/1
ANKARA

MUSTAFA DESTECİOĞLU
1737 Sokak No: 1/2 Kat: 3
Karşıyaka — İZMİR

Kıravat kazananlar:

ENVER SEZAİ ÖZEL
Ticaret Bakanlığı Pamuk Eksperi
Osmaniye — ADANA

HİKMET KAYA
Kırcaali ahallesi İkinci Çukur Bahçe Sokak No: 8
BURSA

ŞERİFE KÖKSAL
İncesu Doğancılar Sokak Sözer Apt. No: 39/6
ANKARA

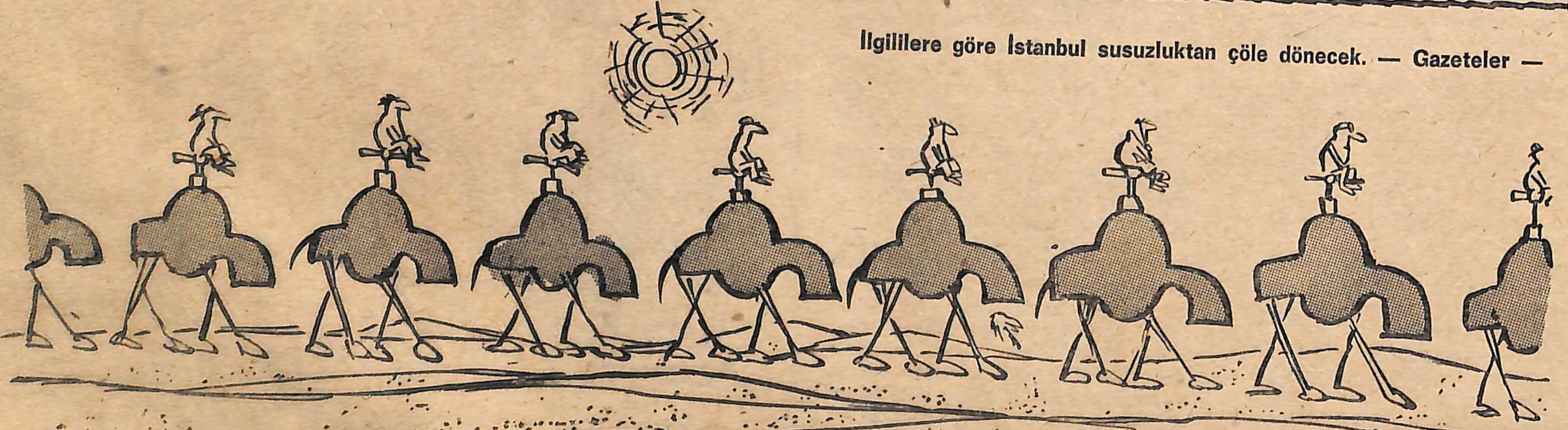
YURDANUR NAZLI
Belediye Lojmanları No: 6 Daire: 2
DURSUNBEY

CEZMİ SAVAŞAN
Ord. Üstğm. 57. Tüm Ord. Bl.
Bornova — İZMİR

NOT: İlk üç ikramiyeyi kazananların birer adet fotoğraf göndermelerini rica ederiz.

İstanbul'daki talihliler idarehanemize uğrayıp hediyelerini alabilirler. Taşradaki okurlarımızın ikramiyeleri, adreslerine postalanacaktır.

İlgililere göre İstanbul susuzluktan çöle dönecek. — Gazeteler —

Kervan!

BİR NAMUS DÂVASI

Silvia Risser'den
ÇEVİREN:
Süheylâ Aykut

EVEREST dağına tırmanır gibi geniş adımlarla mahkeme salonunu arşınlayan genç kadın, yargıcın önünde durdu. Sonra parmağını suçlu sandalyesinde oturan adama doğru uzatarak, tehdit dolu bir sesle:

— Bu adamın tecavüzüne uğradım, adalet istiyorum, dedi.

Delikanlının şaşkın bir hali vardı. Kırlarda otlarken, geviş getirerek trenin geçmesini seyreden hayvanlar gibi yan gözle, bir süre kadını süzdükten sonra:

— Delirmiş bu! diye bağırdı. Ona zorla sahip olduğumu söyleyerek, kendini temize çıkarmak istiyor!

Rose-Marie sıçradı:

— Yemin ederim... Serserinin, mütecavizin biridir o!

Sanık gencin yüzü kıpkırmızı oldu:

— Mütecaviz olan ben miyim? Kadınlar kendiliklerinden ayaklarıma kadar gelirken, tanımadığım birine sarkıntılık etmemin gereği var mı?

Taraflar arasındaki söz düellosunu bir işaretle kesen yargıç:

— Başınızdan geçenleri mahkemeye anlatınız matmazel, dedi.

— Emredersiniz, dedi Rose-Marie. Tek başıma oturduğum evimin mutfağında çamaşır yıkıyordum. Birden kapı çalındı. Açtığım zaman, şimdiye kadar hiç görmediğim bu adamla yüzyüze geldim. Şaşkınlıkla:

— «Ne istiyorsunuz?» diye sordum.

Adımını eşikten içeri atarken:

— «Size söyleyeceklerim var» dedi.

Bana söyleyecekleri olan birini kapı dışarı edemezdim. Bu sebeple mutfağa doğru yürümesine ses çıkartmadım.

— «Peki, ne imiş o bana söyleyecekleriniz?»

sonra, baklayı ağzından çıkardı:

— «Çok çekici bir kadınsınız. Üzerimde büyük bir tesir bıraktığınızı söyliyecektim.»

Duruşmayı izleyenlerin kahkahaları, koca salonu inletti. Hiç de çekici bir tarafı olmayan kadın gülüşmelere aldırmayarak konuşmasına devam etti:

— Beklemediğim bu itiraf karşısında, şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Kararsızlık içinde bocalıyordum. Bu adamdan kurtulmam için, iki çare vardı: Ya imdat diye bağırıp mahalleyi ayaklandırmalıydım, ya da süpürge sopasını kaptığım gibi kapıdan dışarı atmalıydım.

Sustu. Olayın bundan sonrasını öğrenmek isteyen yargıç sordu:

— İki çareden hangisini seçtiniz?

Rose-Marie telâşla cevap verdi:

— Hiçbirini sayın yargıç!

— Peki, neden?...

— Ah, bizim komşularımızın ne bayağı, ne dedikoducu insanlar olduklarını bilmezsiniz Evime yabancı bir erkeğin girdiğini duymaları, rezil olmam demekti!

Yargıç, sanık iskemlesinde oturan yakışıklı gence sordu:

— Siz devam edin bakalım Hemen oracıkta mı bitirdiniz işi?

— Hayır, dedi delikanlı. Elimi bile sürmedim. Hattâ maksadımı anlayıp da, dışarı çıkmaya hazırlanırken yolumu kestiği yetişmiyormuş gibi, üstelik sokak kapısını da kilitledi!

Dâvâcı kadına döndü yargıç:

— Sanığın çıkıp gitmesine engel olduğunuz doğru mu?

— Evet. Dedikoducuların diline düşmekten korktuğum için, gün ortası sokağa bırakamazdım.

— Evet...

— «Gidemezsin» dedim. «Bir genç kadının şerefiyle oynayamazsın!»

— Sonra?...

— Sonra zorla beni yatak odasına sürükledi.

— Direnmediniz mi?

— Direnmez olur muyum hiç? Hemen teslim olmanın zevksizliğini bildiğim için saatlerce direndim. Hattâ bana, «Erkekleri çıldırtabilecek kadar güçlü bir kadınmışsınız» dedi. «Şimdiye kadar sizden aldığım zevki, hiçbir kadından alamamıştım.»

Delikanlı sükûnetle:

— Böyle bir şey söylemem mümkün mü? diye itiraz etti. Arzuluydu. İstedi, yattık. Hattâ çok hoşlanmış olacak ki, on frank da cep harçlığı verdi.

Yargıç, tekrar dâvâcı kadına sordu:

— Doğru mu?...

— Evet, dedi kadın. Çok korkmuştum. O «şey» den sonra, canımı kurtarmak için para verdim!

— Hayır, dedi sanık. Verdiğim zevkin ücretini ödedi, o kadar!

Müdafaa avukatı ne söyliyeceğini bilmiyordu. Gerçek neydi? Hangi taraf haklıydı? Kısacası, anlaşılması son derece güç bir konuydu bu! Genç adamın polis sabıka kayıtlarında ismi yoktu. Üstelik, yakışıklı bir erkeğin kadın bulmak için evlere girip, ona buna tecavüze yeltenmesinin de gereği yoktu. Fakat kadın, ifadesinde ısrar ediyordu.

Bu karmakarışık dâvânın yargıcı da bunalmıştı. Kadına sordu:

— Bu delikanlı yatak odanızın nerede olduğunu biliyor muydu?

— Hayır, dedi kadın. Duvar dipleriyle kaldırım kenarlarında müşteri ağırlayan düşkün kadınların seviyesine inmemek için, yatak odasının yolunu ben gösterdim!

Dalgın dalgın kafasını kaşıyan yargıç:

— Hıı, dedi. Şiddet kullandı mı?

— Maksadının ne olduğunu anladığım için, şiddet kullanmasını önlemek amacıyla arzu ettiklerini istemeden yerine getirdim.

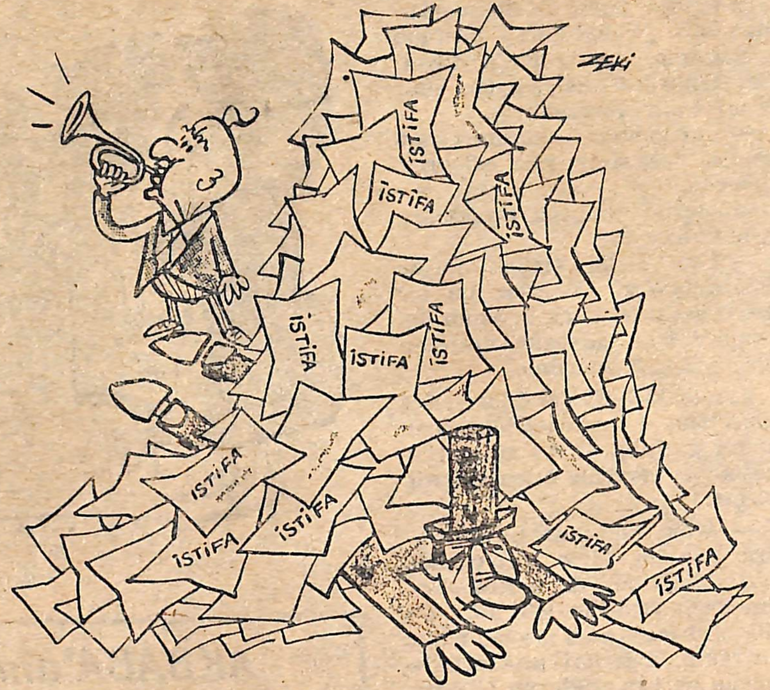
— Hıı... Tehdit etti mi? Yâni mukavemetini kıracak lâflar etti mi?

— Evet. «Çok dilber, çok ateşli ve çok güzelsiniz» dedi.

Bir kere daha «Hıı» çeken yargıç, sanık iskemlesinde oturan delikanlıyı tecavüzden değil ama, yüzüne bakılamıyacak kadar çirkin bir kadına, «Dilber, ateşli ve çok güzelsiniz» dediği için, «Güzellere hakaretten» on sekiz ay hapsine karar verdi!

Silvia Risser'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

48 senatör ve milletvekili C.H.P.'den istifa etti. — Gazeteler —

Kalk borusu!

Gök kuşağı

Bir Parisli, arkadaşına:

— Nehrin solunda yeni açılan gece kulübüne hiç gittin mi? diye sordu. İsmi Gök Kuşağı.

— Hayır. Nasıl bir yer?

— Işıklar pembe. Duvarlar sarı. Örtüler mavi. Ve müşterilere yemek geldiği zaman, onlar da yemyeşil oluyorlar.

Turizm mevsimi başladı.

— Aman sesini çıkarma, bizi de turist zannettiler!

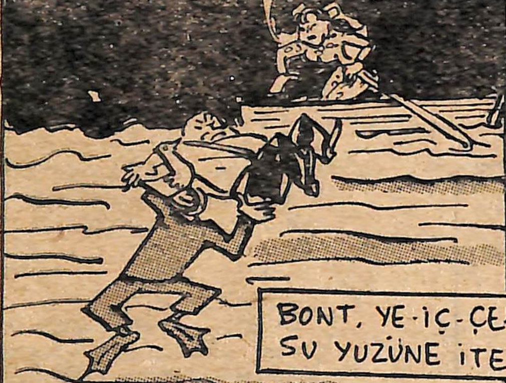
Adamımız CEYMİS BONT

BÜLENT SEREN

21

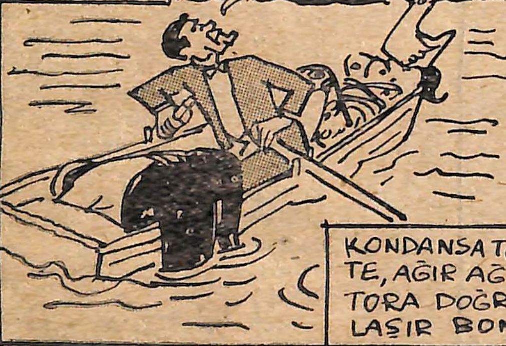

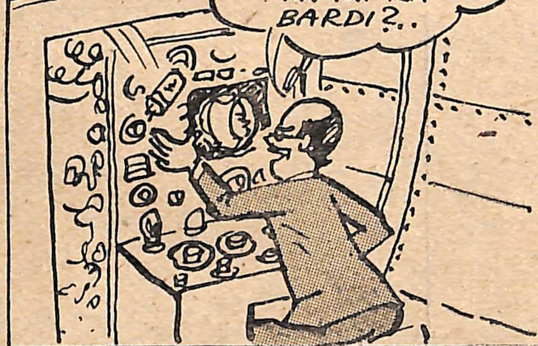

— Bekleyemem, duramam, dedi. Uykulu uykulu:

— Sen bilirsin, dedim.

Seyit çoban gittikten sonra gün ağarana dek gözüme uyku girmedi. Hep sarı köpeği düşünüyordum. Sabah nasıl kepeneğin altından çıkacak, nasıl keçilerin olduğu yere kadar gidecektim?

— Necmiye duydun mu? dedim.

— Duydum, dedi. Heç eyi etmédin Mehdi. Adamı acalsiz gönderdin. Şimdi biraz sonra zavallı ihtiyar kös kös geri gelecek. Belki için den sövecek.

— Aldırma. Ne bileyim ben, hemen rüyasını göreceğini...

Necmiye'ye sarılmak istedim, baş ucumuzdaki Sarı, dişlerini gıcırdatarak hırladı.

— Kız, vallaha iyicene abayı yaktı bu it sana... Kel kaynanadan beter. Bilmem ki sabah ne yapacağız?

— Önce ben kalkar giderim. Sarı arkamdan gelirse, sen de kalkar gelirsin...

Havada serinlik yoktu ama, yine kepeneğin altı hoştu. Bilmem, belki de Necmiye'nin kokusu sinmişti bu havaya. Ter, kadın ve keçi kokuyordu bu hava... Ara sıra burnumuza dağ güllerinin kokusu geliyor, sonar ince bir rüzgâr bu kokuyu alıp götürüyordu.

— Uyudun mu Necmiye?

— İhtiyarı düşünüyorum.

— Aldırma dedik.

— Keşke yapmasaydın.

— Oldu bir kere. Sarıl bana!...

Necmiye kuvvetle sıkmağa başladı beni... Ben de sıkacak bir yer bulamadığım için kepeneğin ucuna dişlerimi geçirdim.

— Ulan it, ulan it!... Seyit çoban seni başımıza bekçi değil, belâ koydu...

Necmiye güldü.

— Memnunsun hınzır, dedim.

— İtle mi gonuşuyon?

— Yoo, seninle.

— Niye memnun oliym, istersen köpeğe sezdirmeden usul usul dön.

— Daha iyisi sen bu tarafa geç üstümden.

— İt bir şey yapmasın?

— Dene bir...

Necmiye yavaşça üstümden kayarken ay ışığında köpeğin parlak gözlerine bakıyordum... Kulaklarını dikti, gözbebekleri Necmiye'nin bir taraftan bir tarafa kayışına uygun olarak sağdan sola döndü. Burnunu havaya dikti, derin derin soluk alıyormuş gibi ulumağa başladı...

— Hiç de akıl edemedik bunu Necmiye.

Sarıldık birbirimize:

— Nereye gideceğimizi bilmiyoruk Mehdi.

— Allah kerim!...

— Çobanı bekliyeciyk mi?

— Adamın yemeğini yedik.

Gün ışımıştı. Dağın ovayla birleştiği yerden kıpkırmızı bir tekerlek halinde çıktı güneş... Ve çıkar çıkmaz da gözlerimize vurdu.

— Haydi Necmiye, iş başa düştü, kalk bakalım!

Necmiye, donunun yukarıya sıyrılmış paçalarını düzeltti...

— Ya Allah, dedi çıktı kepenekten. Ben hâlâ, korkumdan kıpırdayamıyordum. Köpek Necmiye'nin ardına düştü ve sürünün yanına gitti. Diğer köpekler bu yeni çobana şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Kepeneği aldım ve çınarın dibine gittim.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Ne o, bağ bozumunu mu düşünüyorsun?...

Çıplak adam!

Tatile çıkmış olan genç adam, bir ırmak kenarından geçerken birden banyo yapmak arzusunu duydu. Ama işin sıkıcı tarafı şuydu ki, yanında mayosu yoktu ve blucinin içine de kilot giymemişti. Nihayet etrafın sessiz ve ıssız olduğunu görerek çırılçıplak suya girmekte bir mahzur görmedi. Biraz yüzüp serinledikten sonra sahile çıktı. Tam elbiselerini bıraktığı çalılık arkasına koşmak isterken, yol kenarında gelmekte olan iki genç kız gördü, şaşırdı. Etrafına baktı. Allahtan ki yerde eski, paslı bir kova duruyordu. Onu hemen alarak önüne tuttu ve genç kızların geçmesini bekledi. Ama hayretle, kızların başlarını çevirerek güldüklerini gördü. Buna canı sıkılarak onlara çıkıştı:

— Ne diye bu kadar güldüğünüzü anlamıyorum, dedi. Edebe aykırı bir görünüşüm olmadığını biliyorum!

İki kız daha fazla gülmeye başladılar. Nihayet biri dayanamadı:

— Sinirlenmeyin mösyö, dedi. Biz size değil, önünüze koyduğunuz kovanın dibi yok da ona gülüyoruz...

GARAGE

— Öndekiler çok inik...

— Ben aynı fikirde değilim matmazel!...

Değişiklik

Bir kabarede iki neşesiz genç adam, oturmuş içiyorlardı. Birden sahneye güzel bir kız çıkarak:

— Şimdi parlak mis Lapido'yu striptiz yaparken seyredeceksiniz! diye bağırdı.

Biri arkadaşının kulağına eğilerek:

— Ben doktorum, dedi Buraya biraz oyalanmak, değişik şeyler görmek hevesiyle gelmiştim sözde...

* * *

İstiridye

Dominique Marsilya'ya gidiyordu. Annesi hiç istiridye yememişti. Kızına:

— Oraya gidince bana bir kutu istiridye gönder de yiyeyim, dedi.

Kızı Marsilya'ya varır varmaz annesinin isteğini yerine getirdi. İki gün sonra ondan aldığı mektupta: «İstiridyelerini aldık. Salatayla karıştırarak kendimize güzel bir ziyafet çektik. Ama içlerine neden taşlar koyduğunu bir türlü anlayamadık!» diye yazıyordu.

— Nasıl, beğendiniz mi mat mazel?...

Büyük haksızlık

Gece olmuştu. Marius, mezarlığın yanından geçerken kulağına hıçkırıklarla dost bir ses aksetti. Derhal mezarlığa girdi ve aldanmadığını gördü. Arkadaşı Olive bir mezar üzerine kapanmış hıçkırarak ağlıyordu:

— Ah hayır... Sen ölmiyecektin!... Niçin öldün?... Niçin beni yalnız bıraktın?... Bu çok acı, büyük bir haksızlık...

Marius arkadaşına acıyarak sırtını okşadı, şefkatle:

— Haydi Olive, kendine gel biraz, dedi. Bu derece hassas olmamalısın... İnsan bütün hayatını sevdiklerini anmakla, ağlayıp sızlamakla geçiremez! Sonra baban öleli onbeş sene oldu...

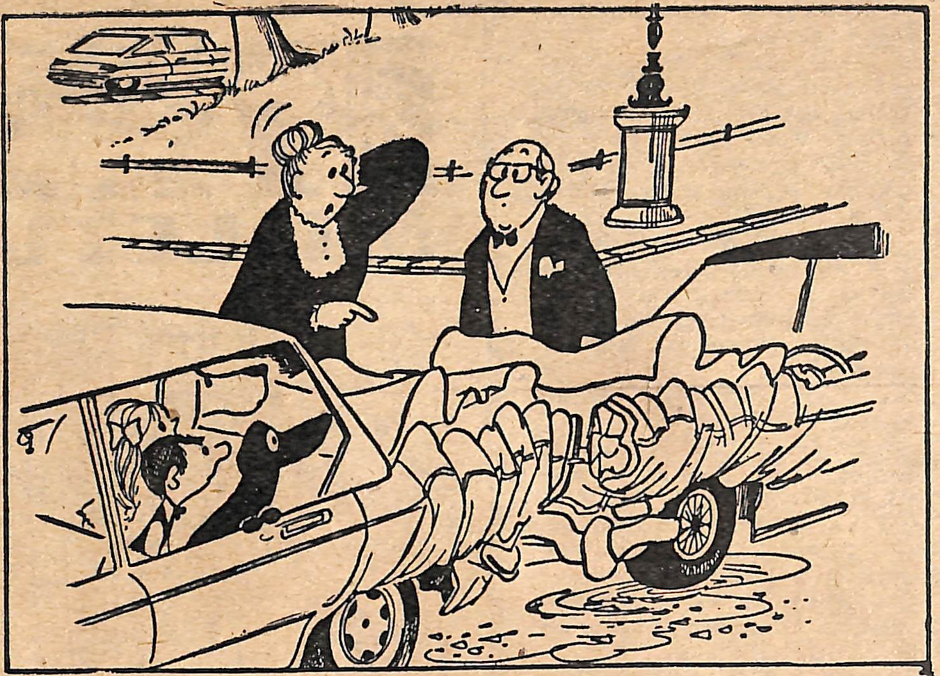
Olive doğruldu:

— Oh, hayır, bu babamın mezarı değil. Gözyaşlarım zavallı babam için değil. Burası Tite'in mezarı. Karımın ilk kocasının!...

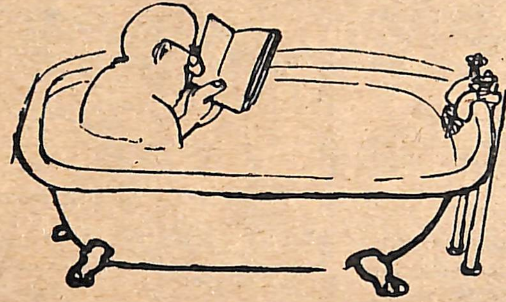
Dünya Karikatürleri

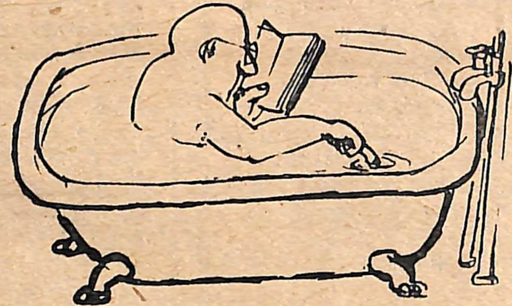

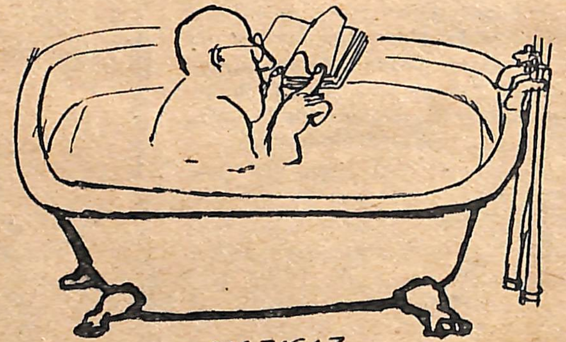
-BANA 1924 DEKİ İLKBAHARI HATIRLATTI..

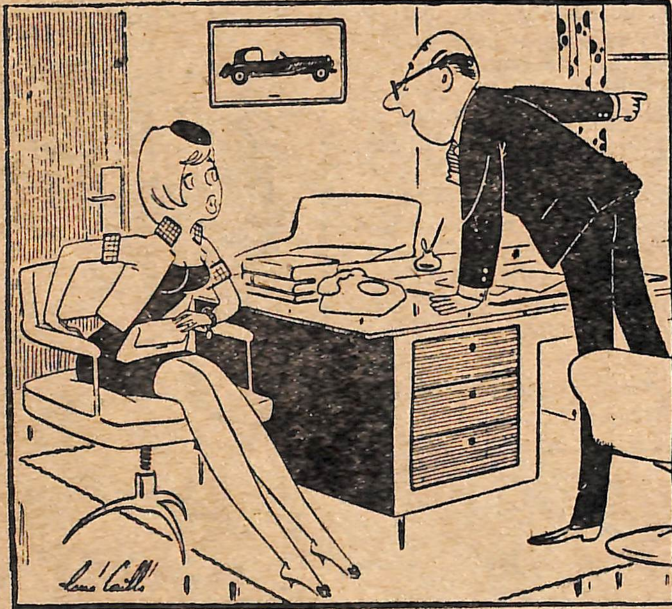
-EYVAAAH... BAGAJDA YUMURTALAR VARDI..

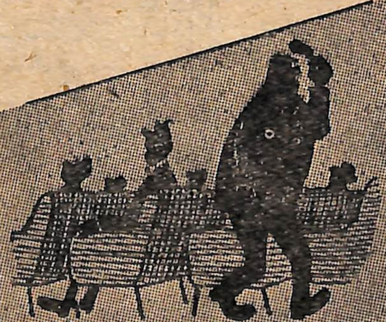
YAZISIZ

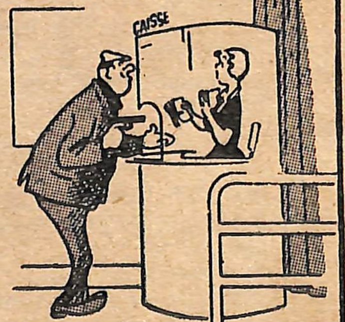

-PERDELERİ ÖRTELİM DE, BONSERVİSİNE İYİCE BAKALIM!..

YAZISIZ

"Baharlık-Yazlık" elbiseniz için
Altınyıldız'ın 1967 çeşitlerinden

ALTINYILDIZ

TERYLENE*

Hakiki manada terilen kumaş... piyasanın en iyisi... yünlü kumaş havasında... Hafiftir, buruşmaz, ütü tutar. Altınyıldız TERYLENE kumaşından bir miktar piyasaya dağıtılmıştır.

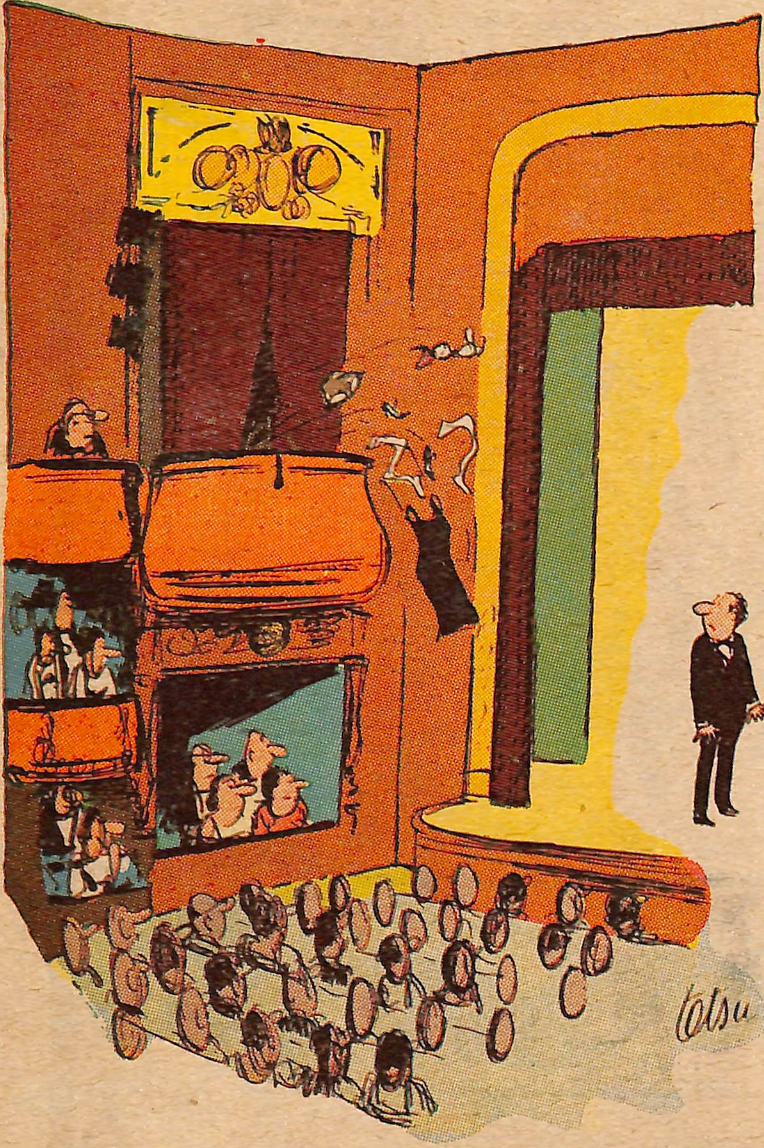
Altınyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

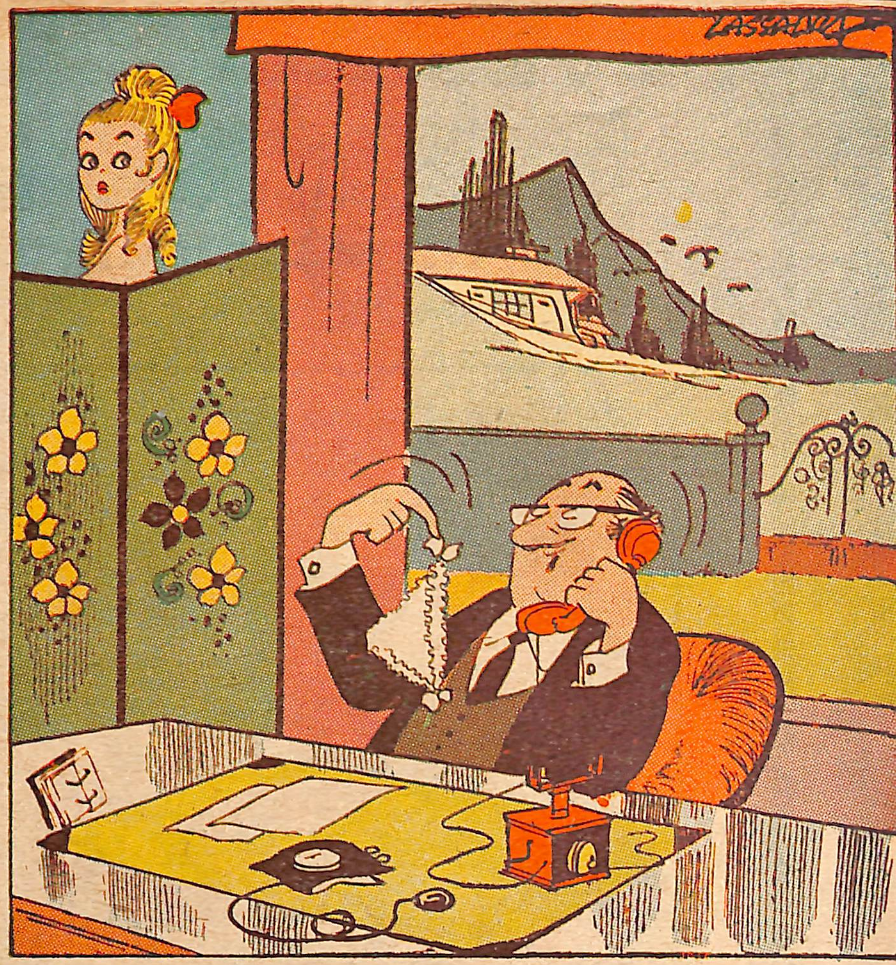
*Altınyıldız Fabrikalarında, İngiltere'deki ICI firmasının şart koştuğu, yün ipliği-terilen karışım normları aynen uygulanmaktadır.

(Manajans : 1051 — 72)

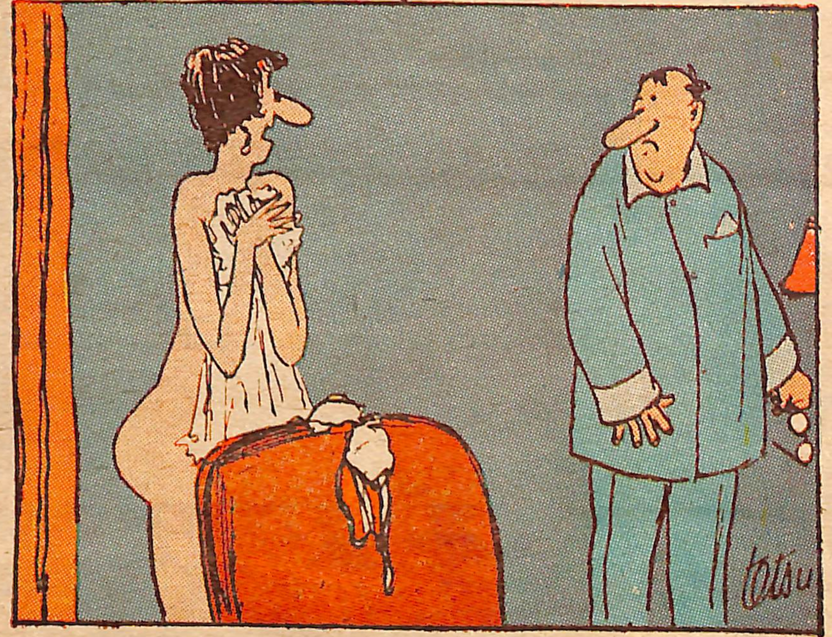
Akbaba

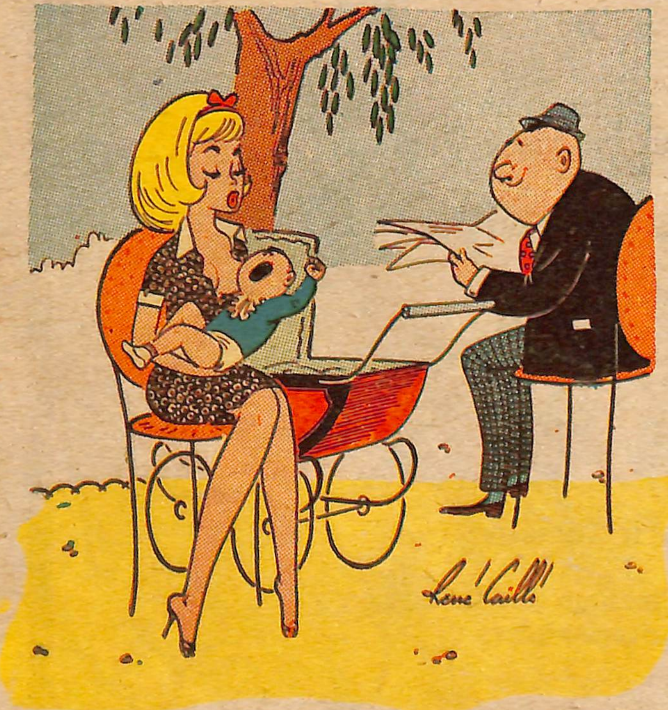
YAZISIZ

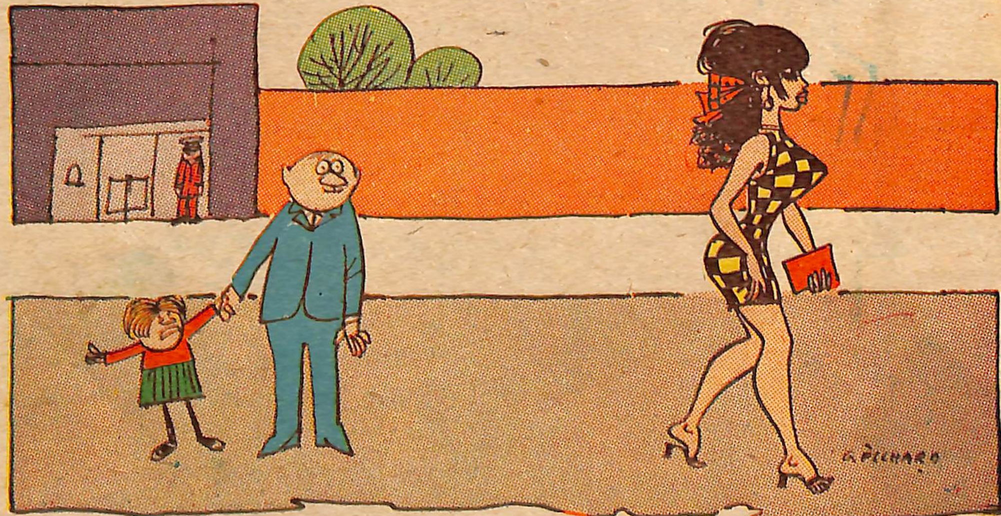
— BILIYOR MUSUNUZ SEVGİLİ MESLEKTAŞIM BİZİM KÖYDE BÖYLE ŞEYLERİ GÖRME FIRSATI SIK OLMAZ!.

KADIN — GÖZLÜKLERINI ÇIKARMAN NEZAKETINE YAKIŞMAZ

— AL BAKAYIM, YOKSA MÖSYÖYE VERIRIM ..

— BABA, HANİ ANNEMDEN ALDIĞIN PARAYLA, MAYMUNLARI SEYRETMEĞE GÖTÜRECEKTIN.